AFACAN

Gülünçlü

N.16 Genel yazı işlerine bakan M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

Çocukgazetesi

TARZAN!. TARZAN!.

İlk defa AFACANDA çıkan yepyeni bir sinema romanıdır.

Bir Babanın Mektubuna Karşılık

Dün postadan mektuplar geldiği zaman bir yığın zarflar içinde birisi gözüme şu satırlarla birden çarpıyordu:

«Bu mektubu yalnız Afacan açabilir.»

Beni bir merak sardı.

— Acaba nedir? diye çarçabuk el atıp açtım, şu gibi okudum. Bunu bana bir baba yazıyordu. Bu mektuptan size de bir kaç satır okuyayım:

«Afacan!

«Benim senin gibi afacan bir oğlum, bir de kızım var.

«Ta... Geçen bayramdan beri bana tutunup duruyorlar, ille bir Miki fare «Cüceler ülkesinde» kitabından isteriz diye.. Ben:

«— Çocuğum, kızım, bu kitap daha çıkmamış, yakında çıkacakmış diyorsam da dinletemiyorum.

«Afacan, oğlum, Faruk Gürtuncaya mı, kime söyliyeceksen söyle de «Miki Cüceler ülkesinde» yi dört gözle bekliyen çocuklara artık yetiştirin. Korkarım, matbaaya gelip camları taşlamıyalım sonra... Bunu şaka söylüyorum ya... Her halde kitabı yakında bekleriz.»

Bir baba

Bu mektubu alınca merdivenleri dört atlıyarak doğru Faruk Gürtuncanın yanına koştum. Ona da okudum. Saçlarımı okşıyarak:

— Korkma, Afacan, ne camlarımız kırılır, ne de sitem işitiriz artık... İşte roman anıklandı. Şimdi resimleri yapılmakta.. dedi.

Bay Faruk yazıları elime uzattı. Büyük bir urunçla okumaya başladım. Katıla katıla gülüyordum. Aman Yarabbi, ne güzel, ne kahkahalı bir romandı bu Miki fare Cüceler ülkesinde..

Haydi size de bir kaç satır okuyayım:

«Miki amca, banyodan çıktıktan sonra, yeğenlerinin kendisini beklediği odaya girdi. Küçük Mikiler zemberekli hokkabaz gibi bir sıçrayışta ayağa kalkarak amcalarını derin bir saygı ile selâmladılar.

....

Miki amca:

— Çocuklar diye söze başladı. Bilirsiniz ki ben gazetelerde hep un tüccarlarının ilânını okurum. Bir gün bir gazetede bu ilânları okurken tayyare ile acun yolculuğu için açılan bir müsabaka gözüme ilişti. Oysam, o sıralarda beni bir tayyare merakıdır sarmıştı. Siz de bilirsiniz ya... Bütün acunun bildiği Lindbergin tayyaresinde erzak torbasına girerek Atlas dış denizini ilk geçen ben olmuştum.. Bu ilânı okur okumaz dişimden, tırnağımdan arttırdığım paracıklarla güzel bir tayyare alarak yarışa gideceklerin arasına katıldım. Çünkü yarışta kazanana her kilerin kapısını açar, her tuzağı bozar büyülü bir anahtar verilecekti.

Uçma günü büyülü anahtar sözünü duyan ne kadar köstebek, tarla faresi, gelincik varsa birer tayyare bularak alana sıralanmışlardı. Yüzlerce tayyare uçma işareti verilince birer birer havalandı.

....

Ben de bu yarışta birinci gelmek için elimden geleni esirgemiyordum. Tayyare ilerledikçe aşağıda gördüklerimden içime bir ürpermedir girdi, kuyruğumun kılları diken diken oluyor, kulaklarım sandal yelkeni gibi sivriliyordu. Çünkü Himalaya dağlarının üstüne gelmiş, hemen ötesinde Karanlık dağlardan geçiyordum.

....

Birdenbire tayyareyi alev sardı, öndeki benzin deposu patlamış, ateş almıştı.

....

Bir çağ sonra sapından kopmuş bir armut gibi yere ulaşmıştım. Gözümü açınca gördüğüm şeyler kimseciklerin aklına getiremiyeceği şeylerdi. Dört yanımda dağlar, ormanlar, sular, dereler minik minik, oyuncak gibi bir şeylerdi.

....

Beşlik bir cetvet tahtası boyunda bir köprü gördüm. Yanında bir yazı vardı. Burada «Cüce ülkesi» yazıyordu.

....

Cüceler, aspirin hapı büyüklüğündeki davullarını, birer karanfil kadar ufak borularını çalmaya başladılar. Toplu iğne uzunluğundaki kılıçlarını bellerine bağlıyan cüce atlıları serçe büyüklüğündeki atlarına binmiş savaşa anıklanmışlardı..»

B E K L E Y İ N İ Z

Sözün kısası çocuklar, «Miki fare Cüceler ülkesinde» bayram armağanı olarak çıkacaktır. Şimdiden satıcılara ısmarlayınız. Bol resim.. Bol yazı.. Bol kahkaha ve gülüş... Bu kitabımızı da bekleyiniz.

Sizin AFACAN

Ne gibi yarış yapalım?

Geçen sayıda isimleri çıkan

Fehamet Günsel Nugay

İlhaminin karşılığı

Saygılı kardeşim Afacan,

Afacan kardeşlerimize açacağın yarışı derginde okudum ve çok sevindim. Ben de sorgularına karşılık veriyorum.

Cumhuriyetin iyiliklerini kısa ve mana anlatır bir surette yazmak. Çünkü cumhuriyetin iyiliklerini bilen her Türk çocuğu daima cumhuriyetini yükseltmeğe çalışır. Her Afacan okulda cumhuriyetin iyiliklerini öğrenmiştir ve daha da öğrenecektir. Gözbebeğim Afacan.

İst. 19 uncu okul sınıf 5 No. 35

İlhami

İzzet Çetinin karşılığı

Sevgili kardeşim Afacan,

Geçen hafta satıcıdan gazeteyi aldım. Yedi günde başbaşa yüzünde yarışları gördüm ve içimde kıvanç duydum. Ben de açtığın yarışlarda güzel resim müsabakasını isterim. Saygımı sunarım kardeşim Afacan.

Çanakkale orta mektep 2/1 den No. 667 *İzzet Çetin*

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

Geçen yazıların özü: Bay Tekin, Malezyada yaban hayvanı avlıyan bir avcıdır. Yerliler onu hapse atmışlardı.

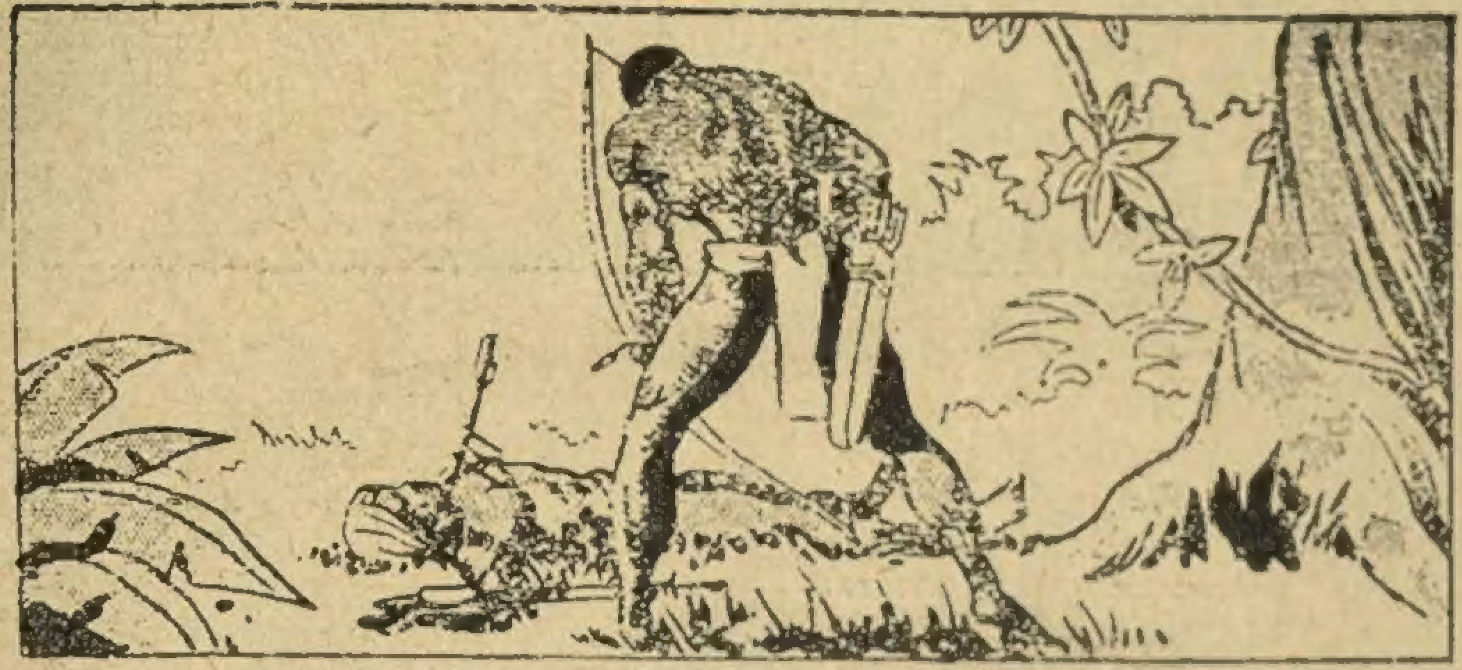

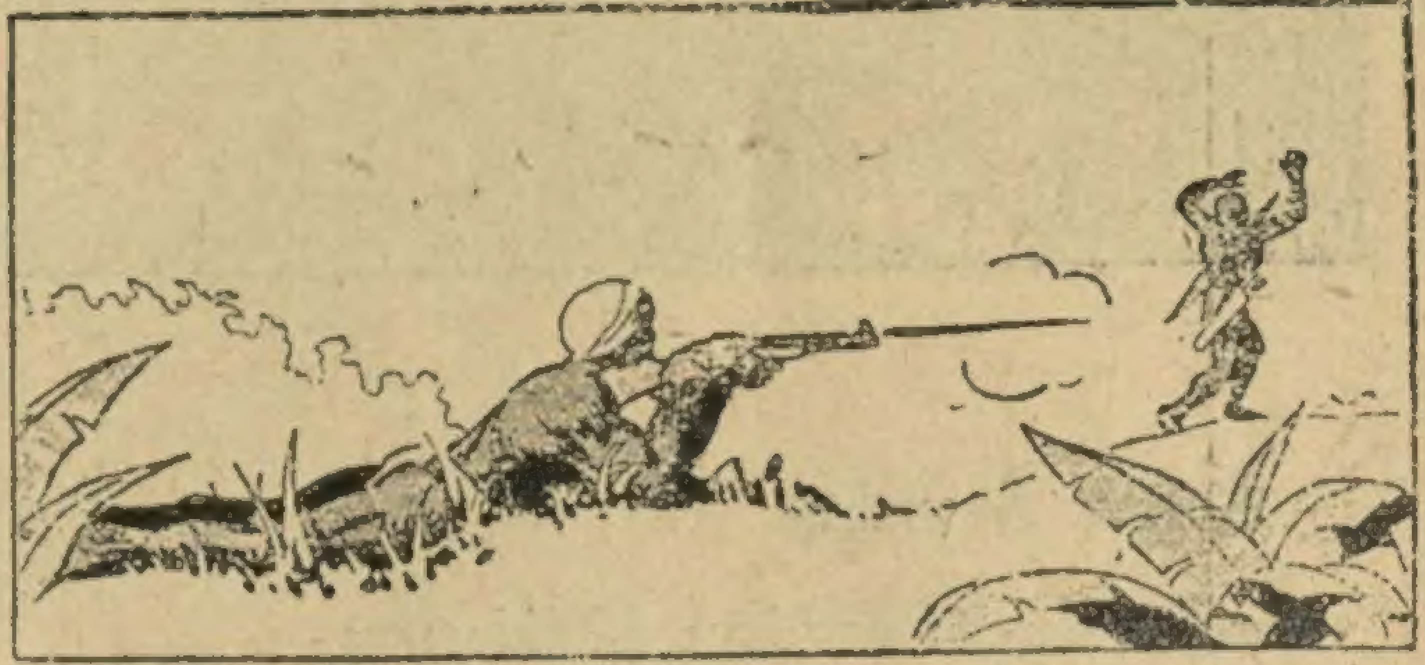

136 — Kara aslan yüzü kapalı yerlilere hücum eder ve bay Tekinle Vilson olanı biteni seyrederken öte yanda Bay Tekinin adamı Kolu nöbetçinin attığı okla yere devrilmişti. Nöbetçi gelip Koluya baktı. O, boylu boyunca yerde yatıyordu. Demek ki ölmüştü. Artık korkusuzca gene nöbet yerine gidebilirdi. İşte attığı ok omuzunun üstünde dimdik duruyor, Kolu yerinden kıpırdamıyor, kalbi çarpmıyordu. Oymak reisi olan Lonanın da elinden Bay Tekini artık kimse kurtaramaz diye düşünüyordu.

137 — Nöbetçi böyle düşünerek yayını boynuna geçirdi. Arkaya doğru yürümeğe başladı. Oysam ki Kolu, bayı, Bay Tekin kadar kurnazdı. Yalancıktan yere yatmış, kendisini ölmüş gibi göstermişti. Nöbetçi yanından ayrılınca yavaş yavaş doğruldu. Yerde duran silâhını aldı. Yüzü koyun dönerek silâhı omuzuna dayadı. Sonra nöbetçiyi nişanlıyarak silâhın tetiğini çekti:

— Gravvv... diye bir ses ortalığı inletti. Silâhtan çıkan kurşun hedefini bulmuştu. Nöbetçi kollarını açarak havada sallandı.

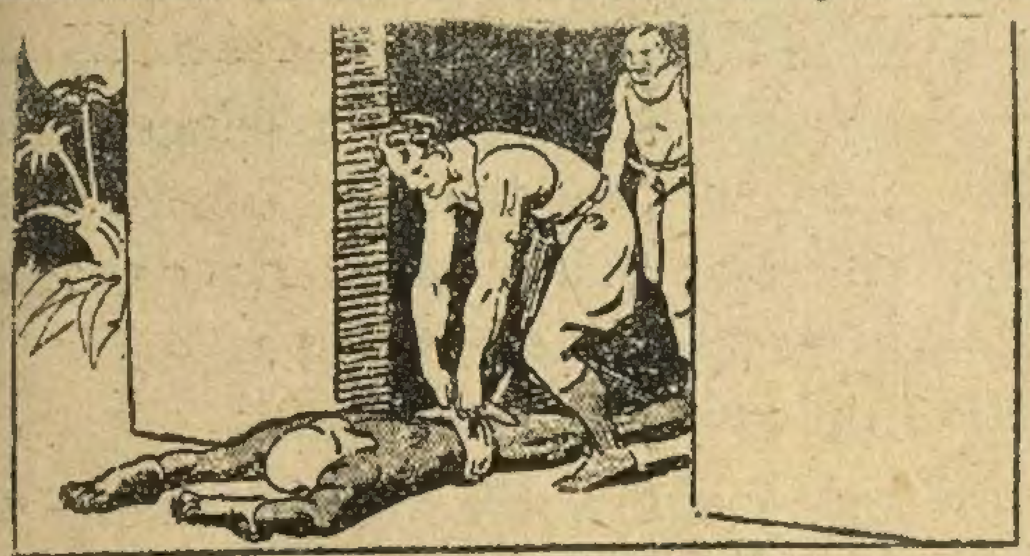

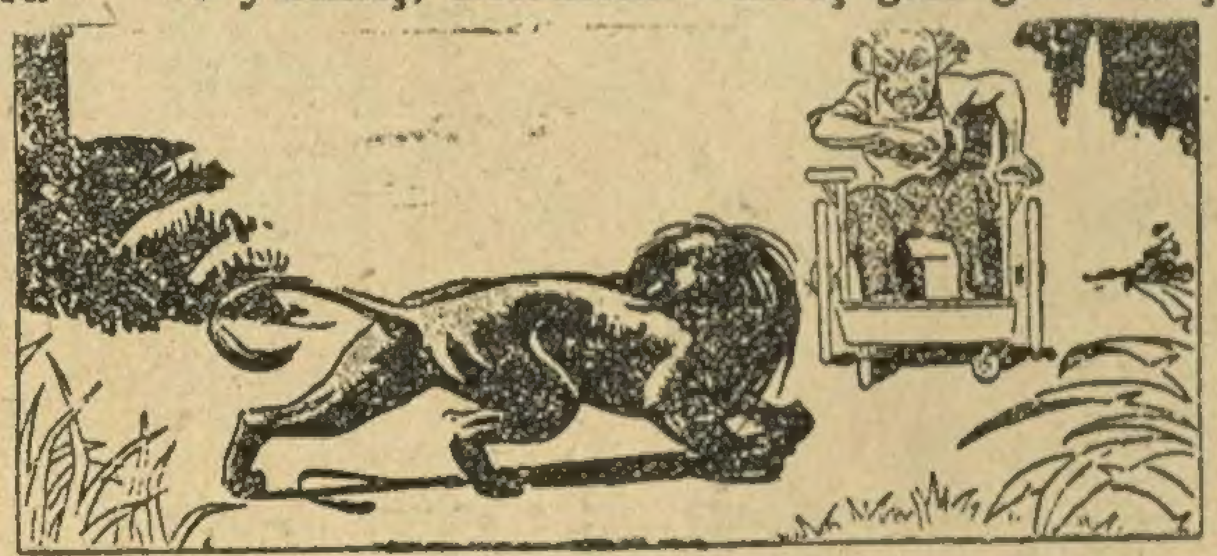

138 — Bu sırada Kara aslan odadan fırlamıştı. Yerlilerden birine bir pençe sallamış, yere devirmişti. Bay Tekin ve Vilson kurtulmuştu. Bunu fırsat bilen genç Türk avcısının aklında bir şimşek çaktı. Hemen eğildi, yerlinin belindeki kamayı çekti, aldı.

139 — Kara aslan odadan ipini koparıp çıkınca durmadan Lonaya doğru ilerlemeğe başladı. Belki de onun üstüne atılacaktı. Lona Kara aslanın kurtulup kendisine doğru geldiğini görünce müthiş bir feryat kopardı. Maskeli yüzünde bile korkusu belli oluyordu.

140 — Tam bu sırada aslan ormanı çınlatan bir haykırış kopardı. Ne oluyor demeğe kalmadı. Bay Tekin bir kolunu aslanın boynuna atmış, öteki elile de koca kamayı «Kara aslanın göğsü budur!» diyerek tam yüreğinin ortasına saplamıştı.

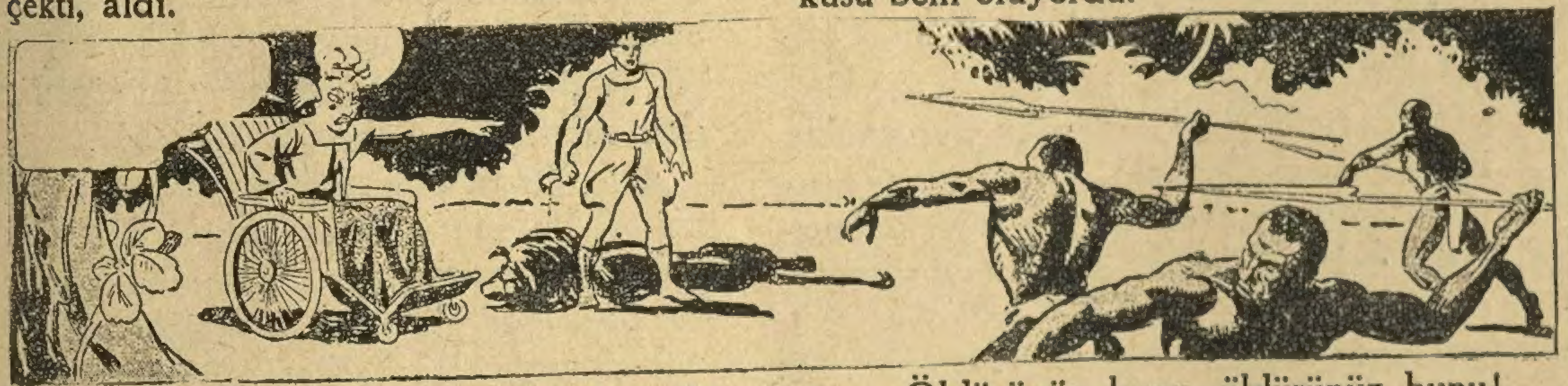

141 — Kara aslan bir ağır külçe gibi az sonra yerlere yuvarlanmıştı. Bay Tekinin kamasından şıpır şıpır kanlar yerlere damlıyordu. Fakat kendisini ölümden kurtardığını unutan yerlilerin reisi Lona elile Bay Tekini göstererek:

— Öldürünüz bunu, öldürünüz bunu! mukaddes aslanı öldüren bu adamı siz de öldürünüz, diye bağırdı. Bay Tekin büyük bir kızgınlıkla:

— Utanmaz, seni kurtarmağa geldiğim için mi bu mükâfat? Alçak köpek diye bağırdı.

142 — Lonanın adamları mızraklarını havaya kaldırmışlar, sallıyorlardı ki ansızın bir tüfek sesi duyuldu. Bu ses ormanlık içinden gelmiş ve bir kurşun Lonayı can evinden vurmuştu. İhtiyar canavar kollarını havaya açmış, yere doğru kapaklanmaya başlamıştı.

Miki Fare Cüceler Ülkesinde

Bu çok güzel kitap Bayramda çıkacak. Bekleyiniz!..

YOLCULUK 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

Geçen Sayıdan —

İkinci Parça

YAZAN: **Sezai Attilâ**

Bizim çocuklar caddeye çıktıkları vakit hep gözlerinin alıştığı gibi gene kimsesiz topraklar göreceklerini bekliyorlardı. Fakat şaşırmışlardı. Çünkü gördükleri manzara gerçekten şaşılacak şeydi. Sağda solda, küçük te olsa, raca sarayları yükseliyor, yanyana mahalleler vücude getiriyorlardı. Çiçeklerle, bayraklarla, Keşmir şallarile örtülü barakalardan nehrin sahiline kadar altın yaldızlı merdivenler iniyordu. Hele yıkanma yerleri görülecek şeylerdi. Keşmir ve Lâhur kumaşlarından yapılmış duvarlar yıkananları kalabalığın gözünden saklıyordu.

Nehirde yıkanan tek bir adam görülmüyordu. Fakat her iki sahilde de iğne atsan yere düşmiyecek bir kalabalık vardı ve bu kalabalık saatler geçtikçe daha ziyade çoğalıyor, daha fazla artıyordu.

Yiyecek, içecek birçok şeyler satan ayak satıcıları kalabalığı ite kaka yararak yol alıyor, deveci çocuklar develerini yerlerine götürüyor, ayak doktorları hastalarını sokak ortasında tedavi ediyorlardı.

Tippo hemen bu kalabalığın arasına daldı, maksadı kumpanyasına bir iş bulmaktı.

Tippo iş bulmak için birçok çalgıcı, oyuncu, sihirbaz gibi adamlarla çene yarıştırırken Hadi de bir Çinli ile anlaşmış Cumbo için etrafı hasırlar ve tahtalarla çevrilmiş bir yer bulmuştu. Burası daha ziyade çadır biçiminde bir şeydi.

Bütün ahali türlü türlü eğlencelerle ertesi gün güneşin doğmasını bekliyor, vur patlasın çal oynasın gidiyordu.

Ertesi gün yakındaki tepelerden birisinden güneşin doğmakta olduğu, halkın Ganj nehrine girmeleri işaretle bildirildi. Ya kendileri enkuvvetli birer yardımcı buluyor, yahut sahilin yüzmek sularından daha ileriye gitmiyorlardı. Kuvvetlerine ve iyi yüzücülüklerine güvenen kabadayılar ise korkunç nehrin ortalarına kadar gidip geliyorlardı.

Bu Roman Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Bu suya giriş pek te hoş bir şey değildi. Korkunç tarafları da vardı. Bir prensin yahut prensesin mermer basamaklardan inerek suya girmesi görülecek bir şeydi. İlerisinde, sağında, solunda, gerisinde eli kılıçlı birçok köle yürüyor, bu saltanat alayını yakından görmek için taşkınlık yapan adamlar olup kılıçlar bir kalkıyor, bir iniyor sular kanlı bir cesedi alarak uzaklarda bekliyen timsahlara götürüyordu.

Daha bir takım insanlar vardı ki bunlar akıllarını kaçırmış, buraya kendilerini kurban vermek makasadile Ganjın sularında boğmak için gelmişlerdi. Ellerini havaya kaldırıyor, yüksek sesle şarkı söyliyerek çılgın gibi akan nehrin ortalarına yürüyorlardı. Eller bir kaç defa batıp çıktıktan sonra kudurmuş dalgalar Ganjın kurbanını sonsuzluğa doğru sürüklüyordu.

Başlarında çiçekleri falan olmamakla birlikte bizim Doğanla Alp ta Ganj nehrinde günah çıkartmak için suya dalmışlardı. İkisi de denizci olduğundan bunların yunus balığı gibi çevik ve kolay yüzmesini herkes dikkatle seyrediyordu. Tippo ile Hadi ve nihayet kalabalık biraz hafifleyince koca Cumbo da Ganj nehrine dalmıştı. Koca fil bir balina gibi keyifli keyifli gerine gerine banyo yapıyordu. Saat yedi olunca sudaki bütün kalabalık çekilmiş kimsecikler kalmamıştı. Sudan çıkanlar geldikleri yola doğru kervanlarla hareket ediyor, yüzlerce kervanın getirdiği yeni hacılar sahilde boş kalan yerleri kapışarak yerleşiyordu. Bir kaç saat içinde tıpkı dünkü kalabalık gibi bir insan kümesi nehrin iki sahilini doldurmuştu.

Kafile yola çıkmış, ilerilemeğe koyulmuştu. Cumbo bu sefer yalnız değildi. Kendisine bir çok atlar, develer, filler arkadaşlık ediyor, kervanlar Puri şehrindeki bayram için bir nehir gibi akarak yol alıyorlardı. Uzun bir yolculuktan sonra Puriye ulaştılar. Tipponun işleri yolunda gitmiş, keyfi gelmişti. Bütün san'atkâr arkadaşları kendisini belli başlı bir binada bekliyorlardı. Yarın araba bayramı vardı. Sokaklarda para toplamak kolay ve kazançlı olacaktı.

Doğanla Alp borularını torbadan çıkardılar. Hadi Cumbonun çıngıraklarını sildi, temizledi, hazırladı. Tippo yılanlarına mükemmel bir öğle ziyafeti çekti. Zehirlerini boşalttırdı ve yapacağı marifetleri bir kere tecrübe etti.

Nereye bakılsa göze bir kalabalık çarpıyordu. Caddeler, oteller, hanlar, çadırlar, barakalar, suyun üstündeki kayıklar insanlarla dolmuş taşıyordu. Bunların hepsi Hint hacıları idi. Yanlarında birer rahip olduğu halde bütün şehri dolaşıyor, ziyaret ediyorlardı.

Hindistanın hemen bütün dilencileri de ayağa kalkmış, buraya gelmişlerdi. Çok pis ve iğrenç olan bu dilencilerin gözlerinden sefalet ve ümitsizlik akıyordu.

Bu dilencilerden birisi kafasını ağır bir tel kafesin içine sokmuştu. Başındaki yükü çekemediği için kamburu çıkıyor, bir türlü doğrulamıyor, iki büklüm olarak yol alıyordu. Bir başkası yürüdüğü yoları boyu ile ölçmeği adamış olduğundan her iki adımda bir boylu boyunca yere uzanıyor, tekrar doğruluyor, tekrar uzanıyordu. Bastığı yerin taş olması, toprak yahut çamur, batak olması bu akılsız fakiri düşündürmüyordu bile!..

Herkes «Çagannat» ilâhının mabedine koşuyordu. Bu mabet birçok küçük, büyük binaların birleşmesinden meydana çıkmış, adeta ufacık bir şehirdi. Bir kılavuz almadan mabedin dar sokaklarına, irili ufaklı kapılarına, uzun ve karanlık koridorlarına, biribirine karışmış merdivenlerine dalan bir yabancı doğru yolu bir daha pek te bulamazdı. Burası kendi

Sular kanlı bir cesedi alarak uzaklarda bekleyen timsahlara götürüyordu.

başına bambaşka bir ülke gibiydi.

Bu kocaman mabet şehrinin ortasındaki büyük bir salonda mabut «Çagannat» ın heykeli vardı. Hindistanın meşhur «Araba» bayramı işte bu mabudun şerefine yapılacaktı.

Ertesi gün sabah erkenden «Puri» şehrinden uzakta olan bu mabet ülkesinin sokaklarında bir hay huy, bir gürültü, bir patırdıdır koptu. Araba bayramı başlamıştı, mabetten başlıyarak bayır aşağı, bayır yukarı giden iki taraflı yüksek duvarlarla kapalı bir yol vardı ki bu yol büyük bir meydanlığa çıkıyordu. İnsanlar akın akın bu meydanlığa gidiyor, ziyaret edenler tekrar geriye dönüyorlardı. Bir çok hacılar duvarların üstünü doldurmuş aşağıdan caddeden geçecek Çagannat mabudunu seyretmeğe hazırlanmışlardı. İğne atılsa yere düşmezdi. Mabudun geçeceği yolda kimse duramazdı.

Bizim iki delikanlı: Doğanla Alp ta erkenden kalkarak ön taraflarda yer bulmak için seyircilerin arasına karışmışlardı.

Mabudun arabasını görmek için bütün şehir halkı ayaklanıncıya kadar güneş te adamakıllı yükselmiş, ortalığı kasıp kavurmağa başlamıştı. Bu araba gerçekten görülecek bir şeydi. Arabanın kendisi, çok iri ve ağır demir çenberleri bulunan sekiz tane tekerleğin üstüne yerlşetirilmişti. Dört tane altından, inciden yapılmış çeşit çeşit çiçeklerle süslenmiş sütunun üstünde duran bir kubbe arabaya gölgelik vazifesini görüyordu. Madenden yapılmış olan bu kubbenin üstünde de kabartmalar, oymalar, işlemeler vardı. Fakat bu kubbenin altındaki yer bomboştu. Burada başka hiç bir şeyler yoktu. Bunun arkasında üstü kemerli bir yer daha vardı ki burada türlü türlü korkunç çehreli insan heykelleri vardı. Arka kısımda sütunlar yoktu. Hep kemerler, kubbeler yükseliyor, arabanın zeminine çeşit çeşit, şallar, ipekliler, allı yeşilli kumaşlar sarkıyor, bunlar ara sıra rüzgârda dalgalanarak uçuşuyorlardı.

Gittikçe yükselen ve küçülen beş kubbe daha vardı. Bundan sonra da tek bir sütun şemsiye gibi duran en son kubbe görünüyordu. Bu bir araba değil, daha doğrusu tekerlekler üstünde yol alan küçük bir mabetti.

Yüzlerce Brahmen rahibi tarafından itilen ve çekilen bu araba nihayet büyük mabedin kapısına kadar geldi. Mızıkalar çalıyor, ortalıkta oynıyan, dans eden kızlar dönüyordu. Mabet şehrini dolduran yüzlerce insanın çıkardığı çeşit çeşit sevinç seslerine rahiplerin bir ağızdan yüksek sesle okudukları dualar karışıyordu. Haykırışmalar arasında mabedin kapısı açıldı. Üç başlı çirkin mabudun heykeli göründü. Rahipler bu heykeli arabaya bindirdiler Asıl merasim başladı.

Kafile adım adım ilerliyor, bir cenaze alayından daha yavaş gidiyordu.

Bu sırada seyirci halkı bir kımıldanış, bir mırıltı kapladı. Bütün puta tapanlar dua ediyorlardı. Doğanla Alp Tippo ile birlikte yolun keskin bir dönüş yaptığı yerde durmuşlardı. Büyük ve ağır arabanın buradan dönerek geçmesi çok zordu. Arabayı on çift lekesiz kır beygir çekiyor, yalnız baştaki çiftin dizginlerini birer Brahmin rahibi tutuyordu.

Kafile biraz hızlanır gibi oldu. Sesler gittikçe artıyor, gittikçe yükseliyordu. Tam bu sırada duvarın üstünde duran bir adam ellerini havaya kaldırarak arabanın geçtiği yola düştü ve doğruca mabut arabasının tekerleklerinin altına yuvarlandı. Bu zavallı adamın gırtlağından yükselen bir çığlık binlerce sesin arasında kayboldu, tekerlekler gövdesini parampar-ça ettiler.

— Sonu var —

245

TARZAN: 4

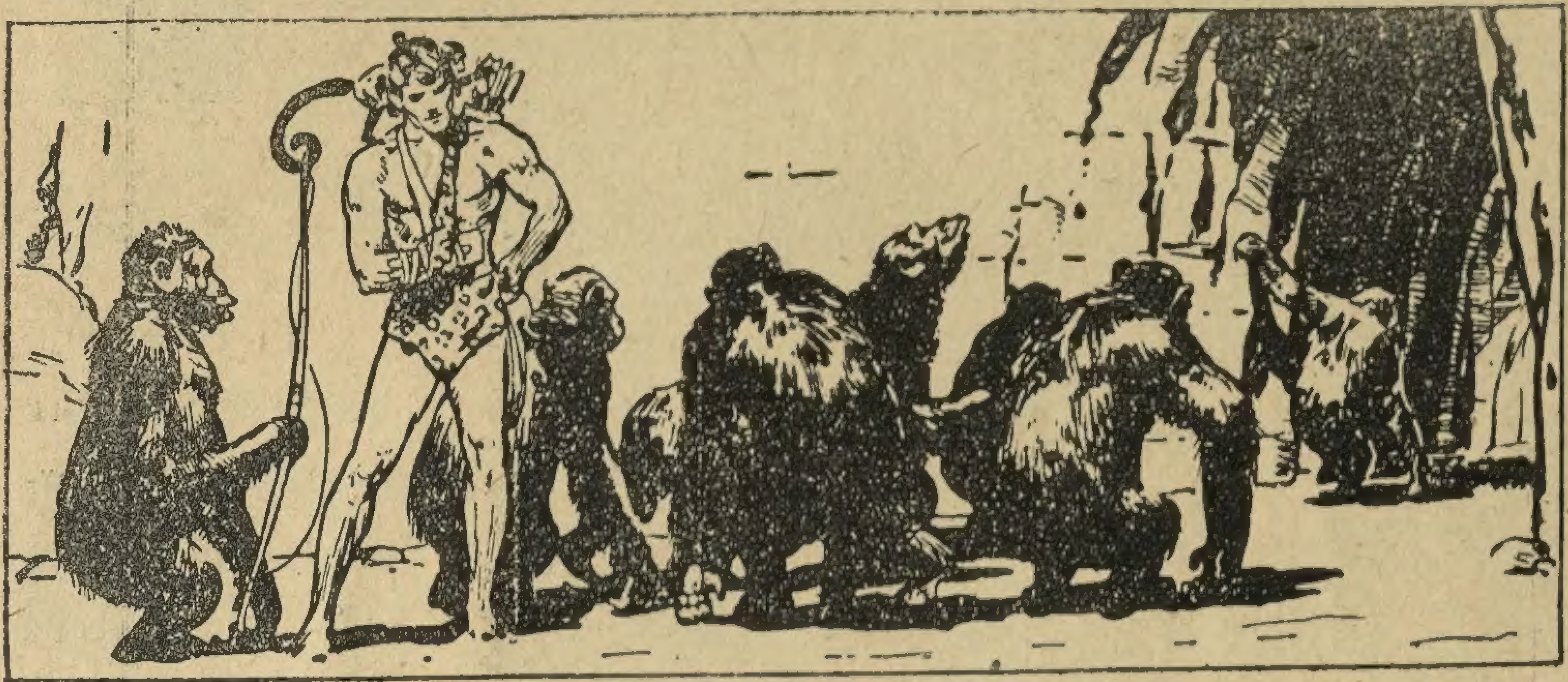

54 — Akut adındaki maymun Tarzanın silâhlarını güçbelâ getirdi. Tarzana verdi. Genç adam, okluğunu arkasına geçirdi. Küçük maymun Nikima da ona yardım ediyordu. Bütün maymunlar arka arkaya dizldi. Hepsi birlikte mağaranın kapısına doğru yol alıyorlardı. Kimisi etrafı koklıyor, kimisi derin bir korku ile yavaş yavaş yürüyordu. Neden korkuyorlardı, niçin korkuyorlardı.

55 — Fakat en önde giden maymun ansızın, tıpkı küçük Nikima gibi bütün gücile öyle bir haykırış haykırarak gerisin geriye kaçmaya başladı ki gözleri büyümüş: Canını kurtaran kaçsın diye bağırıyordu.

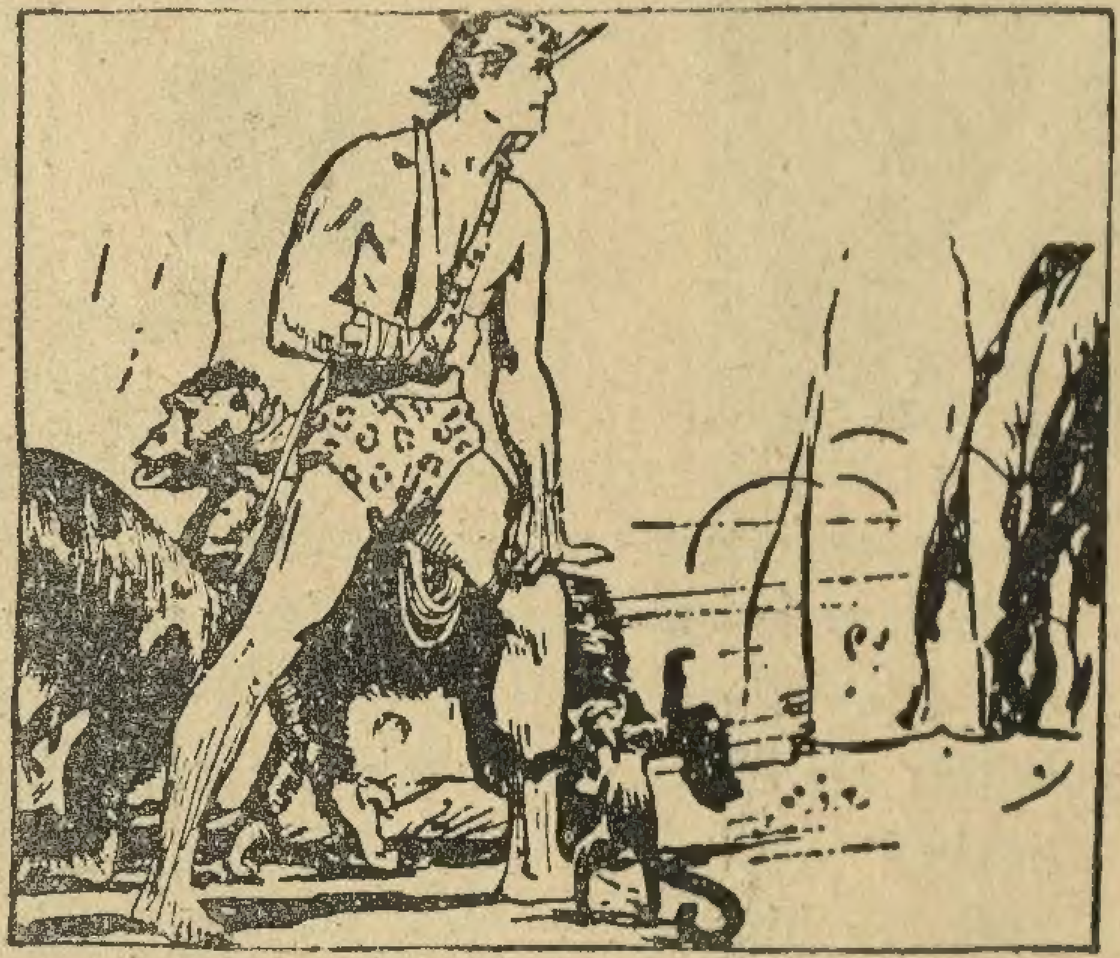

56 — Fakat Tarzan maymunları gibi geriye kaçamazdı. Onun yüksek bir kalbi vardı. Hem de arkadaşı Jan Kursiyeyi kurtarmak insanca bir borçtu. Bunun için ileri atıldı.

57 — Küçük maymun Nikima Tarzanın bacaklarına sarılarak onun ilerlemesine mâni olmaya çalışıyor ve durmadan bağrıyordu. Lâkin Tarzan aldırış etmiyordu. Mağaranın içine ilerliyordu.

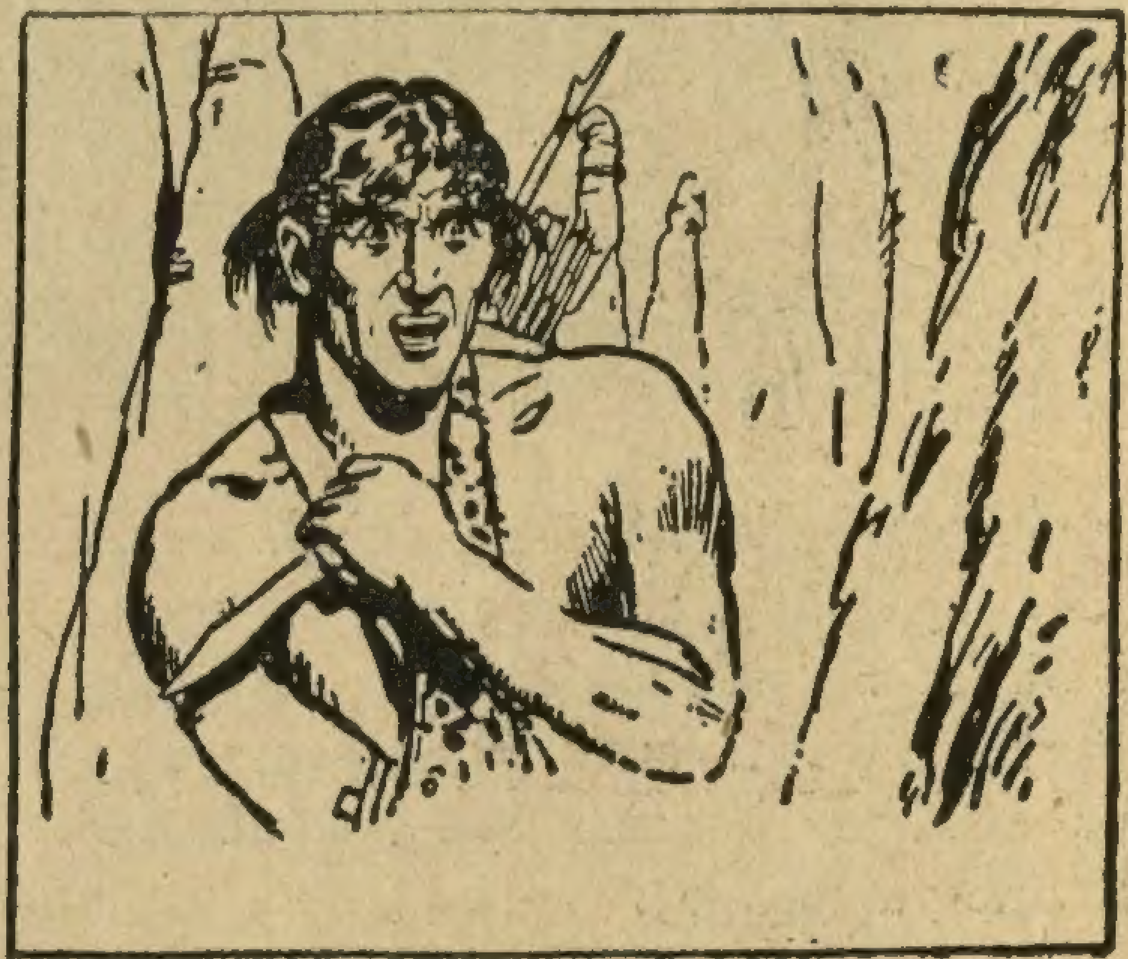

58 — Fakat korkmaz adam, yürekli Tarzan gördüğü şeyin karşısında yüreğinin bütün çarpıntısile bir an için duralamaktan kendini alamadı. Kamasını sağlam kolunda tutarak gözlerini açtı, durdu, kaldı.

59 — Evet, burada, bu filler mezarlığında gözleri neler görüyordu böyle. Fakat geri gidemezdi, hayatını bile kaybetse arkadaşı Jan Kursiyeyi kurtarmadan dönmesi bir alçaklık olurdu. Mağaradan biraz daha içeri daldı.

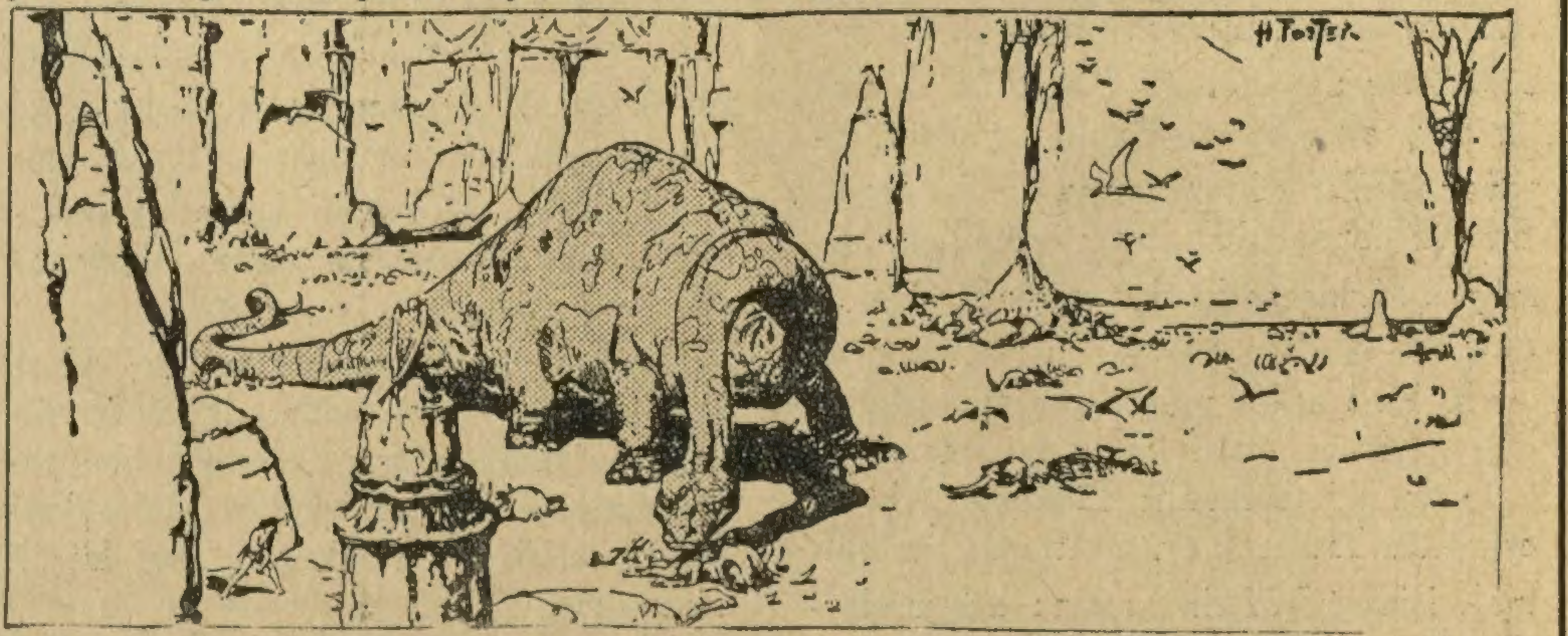

60 — Gördüğü şey çok müthişti. Akıllara şaşkınlık verecek derecede müthişti. Eski devirlerin hayvanlarına benzer dev cüsseli bir mahlûk Jan Kursiyenin üstüne doğru eğilmişti. O kadar büyük, o kadar dev azmanı bir hayvandı ki Tarzan onun yanında avuç içi kadar kalıyordu. Yılana benzer bir boynu ve kuyruğu, mandaya benzer bir vücudu vardı. 35-40 metre uzunluğunda görünüyordu. Vücuduna göre ne de minik başı vardı.

61 — Tarzan sevgili arkadaşını uzaktan ölmüş gibi görüyordu. Tuhaf hayvan başını ona doğru uzatmıştı. Ne yapıyordu? Onu bir lokma gibi yutacak mıydı?. Tarzan durmadı, gene ileriye doğru bir kaç adım daha attı.

62 — Havada da ne tuhaf hayvanlar vardı. Kanatlarını açmışlar, uçuyorlardı. Bunlar ne korkunç şeylerdi. Filler mezarlığında kim bilir ne zamanlardan kalmışlardı. Nesilleri yok olmamıştı.

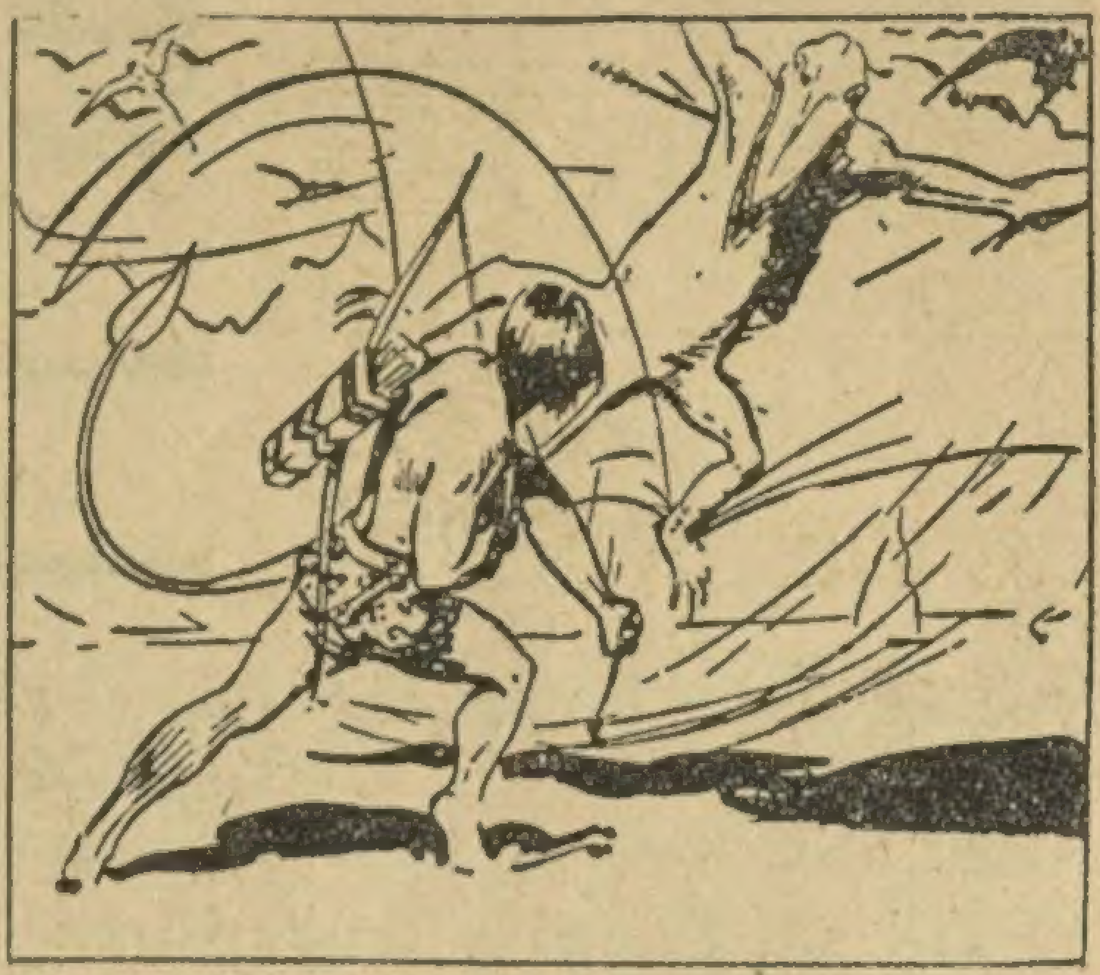

63 — Bu yarasaya benziyenlerden biri, korkunç ıslıklar çalarak Tarzanın, maymun adamın üstüne doğru atıldı. Tarzan silâhını çekerek anıklandı. Hayvan kaçtı.

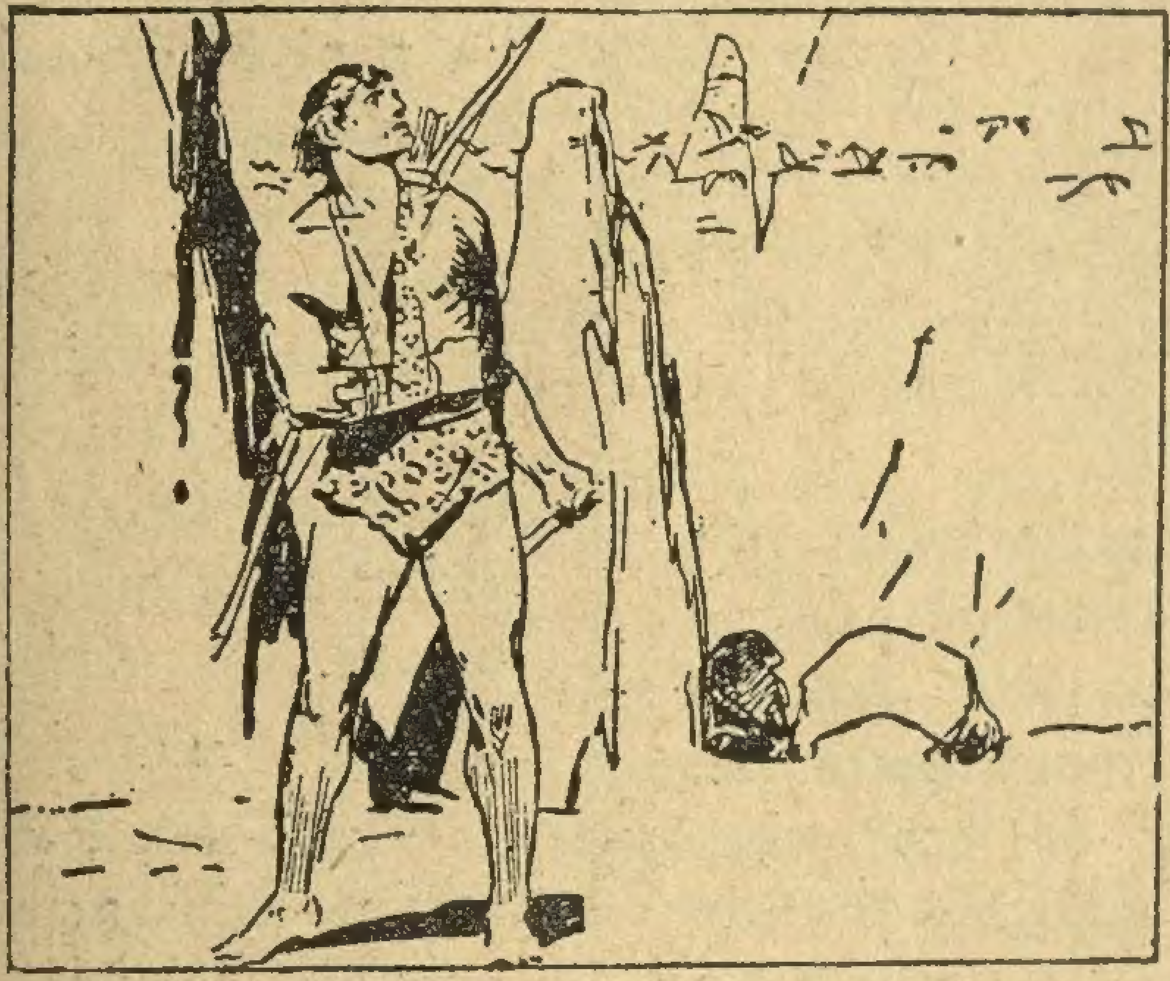

64 — Şimdi Tarzan bu tuhaf mahlûklara hayretle bakıyordu. Bunlar ne çeşit hayvanlardı. O kadar şaşırmış ,o kadar şaşırmıştı ki dünyada böyle şeyler olamıyacağını düşünüyor, bunları rüya sanıyordu.

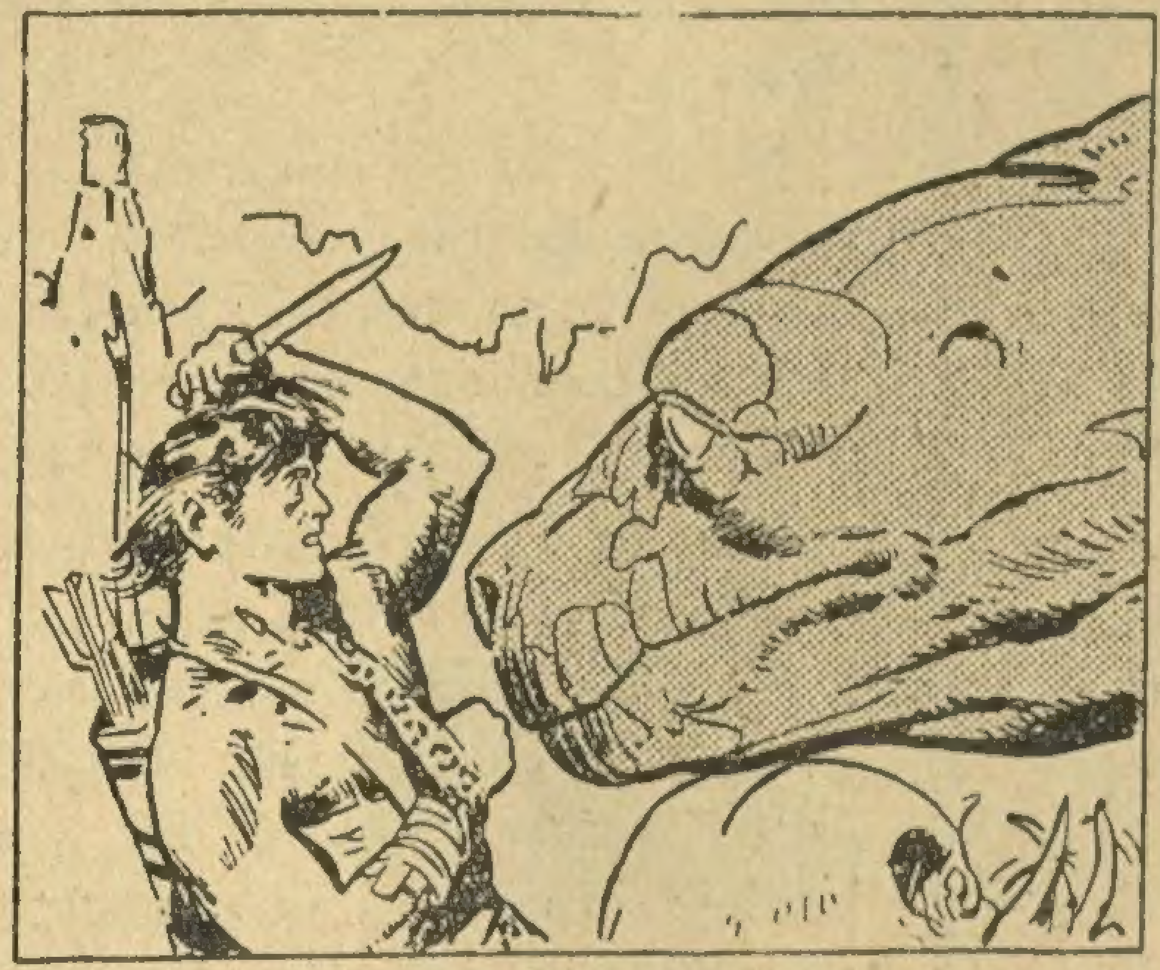

65 — Dev azmanı hayvan, yılan başını sağa çevirince birdenbire Tarzanla karşı karşıya kaldılar. Maymun adam bıçağına sarıldı. Fakat işte o kadar... Ne Tarzan hayvana, ne de hayvan Tarzana bir şey yapabildi.

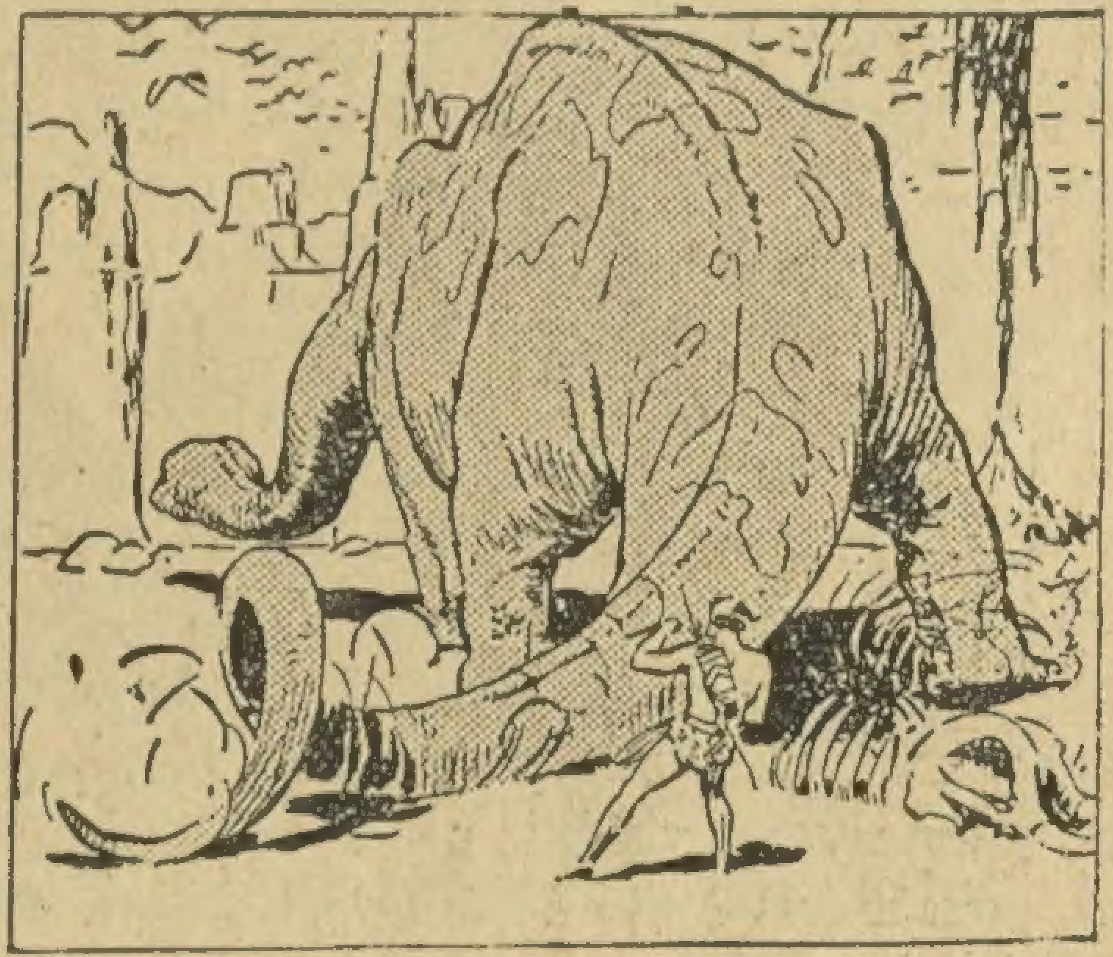

66 — Canavar yarım bir dönüş yaptıktan sonra ağır ağır ilerlemeye başladı. Şimdi mağaranın içinde ayaklarının ölü fil kemiklerine vurarak takırtıları işidiliyordu. Yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

67 — Tarzan, acaip hayvan yanından ayrılınca, bir sıçrayışta doğru arkadaşına koştu. Genç seyyaha: «Bu dehşet hayvanı sen de gördün mü? Yoksa ben bir deli mi oldum?» diye haykırarak sordu. Jan Kursiye cevap verdi:..

68 — Vallahi bilmiyorum ama, bu hayvan bütün acaipliği üstünde taşıyor. Bütün büyük hayvanların en azametlisi.. Hele, bak, bak.. Mağaranın içinde ilerleyip gidiyor. Haydi, arkasından bir gez gidelim!»

69 — İkisi de ilerlemeğe başladılar. Jan Kursiye: «İşte onun mağarası, ama sen gelmezsen ben yalnız gitmeğe cesaret edemem. Dünyada, bu dehlizden içeri yalnız başına girebilecek yegâne adam sensin» dedi. — Daha var —

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayığıtlığini bu romanda okuyunuz.

O sırada Cenova harp gemileri İspanya ve Venedik donanmasile beraber Sicilyanın (Mesina) limanında bulunuyorlardı. Cenova limanında tek bir küçük harp gemisinden başka kuvvet yoktu. Bu geminin limandan ayrılıp uzaklara gönderilmesine ise şehir meclisi bile cesaret edemezdi. Cenova gibi ticaret deposu bir limanı büsbütün muhafazasız bırakmak şehrin zengin tüccarlarına ve asılzadelerine karşı çok büyük bir yükü boyunlarına almak olacaktı. Zaten o sırada meclis reisi olan adam da böyle korkulu, mühim işlere çabuk başarma yolları bulabilecek çapta olmadığından büyük bir meclis toplanması yaparak ahalinin ileri gelenlerinden ve büyük tüccarlarla ihtiyar kaptanlarından ne yapılmak gerek olduğunu sormuştu. Bu büyük toplantı da eski, ve görmüş geçirmiş kaptanlar içinde Hidayet reis adı altında müslüman olduktan sonra tekrar eski dinine dönen ve elli Türk ile arap yiğitini işkencelerle parçalatan kaptan (Pavlo) da vardı. Kaptan Pavlo önceden dediğimiz gibi Cenovalıların yukarı takımı arasında eski saygıyı kaybetmişti. Bütün vaktini şehirden uzak köşkünde bir papasla beraber geçiriyor, yalnız vakit vakit inip bütün kiliseleri dolaşıyor, yoksullara, kilise kapısında bekliyen çocuklara bol bol sadaka veriyordu. Ancak kaptan Pavlo bu Bayram reisi yakalamak işini duyunca ne olursa olsun meclise gelmişti.

Mecliste ileri geri uzun sözler söylendi; her kişi kendi düşüncesini ileri sürdü. Elde gemi yoktu; Av adasını görmüş, hatta yalısına çıkmış bir iki kaptan mecliste idi. Bunlar adanın çok büyük ve adeta geçilmez ormanlar, karanlık çitlerle kaplı olduğunu söylüyorlardı. Bayram reis ile on iki yoldaşını yakalıyacak yahut öldürecek kadar kuvvetli bir gönüllü bölüğü Cenova şehrinden toplanabilirdi; ancak korsanları bu ormanlar, karanlık dereler, çitler ve çataklar arasında nasıl bulacaklardı?

Meclis bugün kestirme bir karar vermeden yarın gene toplanmak üzere dağıldı.

Bu mecliste kaptan Pavlo hiç ağzını açmamış, herkes söylerken o çatık suratile yalnız dinlemiş, dinlemişti.

Meclis büsbütün dağıldıktan sonra kaptan Pavlo sert adımlarla yürüyerek meclis reisinin odası kapısına gitti; oradaki nöbetçiye iki söz söyledi. Bir dakika sonra meclis reisinin içeride kendisini beklemekte olduğunu haber verdiler.

Kaptan Pavlo beyaz saçli ve sakallı Cenovalı asılzadenin karşısında durduğu zaman bu adamın kendisine - belli etmemek istediği - bir hakaret gözile baktığını sezmişti. Ancak o buna aldırmadı. Onun kafasında büyük bir iş ve böylece hıristiyanlığa karşı eski günahlarını bağışlatmak istediği düşüncesinden başka birşey olmadığından meclis reisinin kendisine nasıl bakmakta olduğuna pek te ehemmiyet vermiyordu.

Meclis reisi hiç bir şey söylemiyor, sanki kaptan Pavlonun söylemesini bekliyordu. Bu sessizlik sert deniz kurdunu birdenbir... ne çıkmağa başladı. En so... ki:

— Sinyor; bana iyi bi... hatta birçok vatandaşların... lerin arasında geçirdiğim... düşünceler beslediğinizi bi... raya bu düşüncelerinizi... memleketime, hele İsa di... görebilmek umgusile geldi... herşey olur, ben de nasılsa... sak düşmüştüm; bu dinsiz... lerce çok işkence çektim, k... lık beni öldüreceklerdi, ... dum. Ancak böyle görüni... olmam kendi canımın kor... olsaydı dinsiz Türklerin kı... kıyma gibi kıyılmağı daha... nız vakti gelince Türklerd... alabilmek için «müslüman... aldattım. Sonunda onlara... sunuz...

Meclis reisi soğuk soğuk...

— Kaptan Pavlo, siz b... nızdan değil, şu belâlı şey... nuşmağa geldiniz, sanıyoru...

Kaptan Pavlonun esme... dar kızardı:

— Evet sinyor; ondan ... herif sizin dediğiniz gibi ...

Çizen: ORHAN HALİL **AFACAN ACUN YOLCUL**

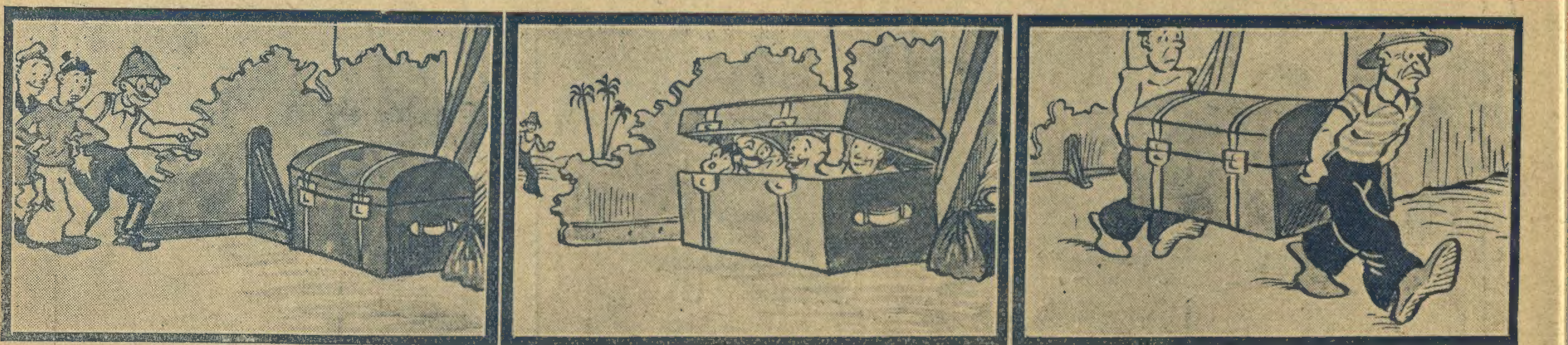

85 — Sinemacıların ellerinden kurtulan Bilgin, Afacan, Topuz hemen tahtaları yıkılan bir yerde bir sandık gördüler. İşte kendilerini bu sandık ne güzel saklıyabilirdi. Bilgin gelin, içine girelim, dedi.

86 — Dik Kulağı da yanlarına alarak üçü de sıra ile içeri girdiler. Adamlar gelirken sandığın kapağını yavaşça indirdiler. Bilgin «kurtulduk!» dedi. Bakalım, sonumuz ne olacak?

87 — Fakat hiç te düşündükleri gibi olmamıştı. Sinemacıların işçileri gelerek iki kişi sandığı yakaladı. Birisi: «Eh.. Artık çölden kurtuluyoruz. Kamyonlarımız cenup Afrikasına hareket edecek» diyordu.

2118

eli Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

ırdı; kan beyni-
ğuk bir sesle dedi

bakmadığınızı,
abe benim Türk-
k çağı için fena
; ancak ben bu-
tmak için değil,
büyük bir hizmet
avaş, cenk içinde
n reisin eline tut-
er arasında sene-
r yedim; bir ara-
şte müslüman ol-
e olsa müslüman
lan değildi; öyle
baltaları altında
lurdum. Ben yal-
istiyanlığın öcünü
!» diye Türkleri
ım işi de biliyor-

n Pavloya baktı:
kendi dindarlığı-
ayram reisten ko-

sezilmiyecek ka-

mağa geldim. Bu
lâdır. Hıristiyan

canı yakan, hıristiyan malı yıkan bir dinsizdir. Ağulu bir yılandır. Ancak İsa peygamberin yardımile ben bu fırtınayı, bu belâyı durduracağım, bu yedi başlı yılanı öldüreceğim!.. Bu büyük işi yapıp din kardeşlerimi kurtarmak için büyük Allah aklıma en iyi yolu göstermiştir!

Meclis reisi herifi sevmemekle beraber birdenbire onun sözlerine dikkat etmeğe başlamıştı. Çünkü kaptan Pavlonun sözlerinde Bayram reise karşı o kadar derin bir düşmanlık, yüzünün biçiminde o kadar inandırıcı, korkunç bir gerçeklik vardı! Bundan başka kaptan Pavlo tanınmış bir kaptan, bütün halkın bildiği çok atılgan, müslümanlara çok fenalık etmiş bir cenkçi idi. Senelerce Türk korsanlarının elinde kalmış, onların gemilerinde dolaşmış, onların adetlerini, gezdikleri ve saklandıkları yerleri öğrenmişti. Türklerden kurtulup gelirken yaptığı kanlı iş te daha unutulmamıştı.

Kafasından bunları geçiren meclis reisi sordu:

— Kaptan Pavlo; bu dediğin işi yapmanın söylemek kadar kolay olmadığını sen de bilirsin! Çok korkulu bir iddiaya girişmiyor musun?

— Sinyor, eğer bu yolda canımı verirsem buna karşılık Allahın rızasını kazanırım!

Meclis reisi bu söze bir karşılık bulamadı:

— Daha var —

...UĞUNDA

GEÇEN YAZININ ÖZÜ: Afacan, Topuz ve Bilgin güzel bir ev görmüşler içindeki hamaklara uzanmışlardı, burası bir sinema kumpanyasının kurduğu evdi.

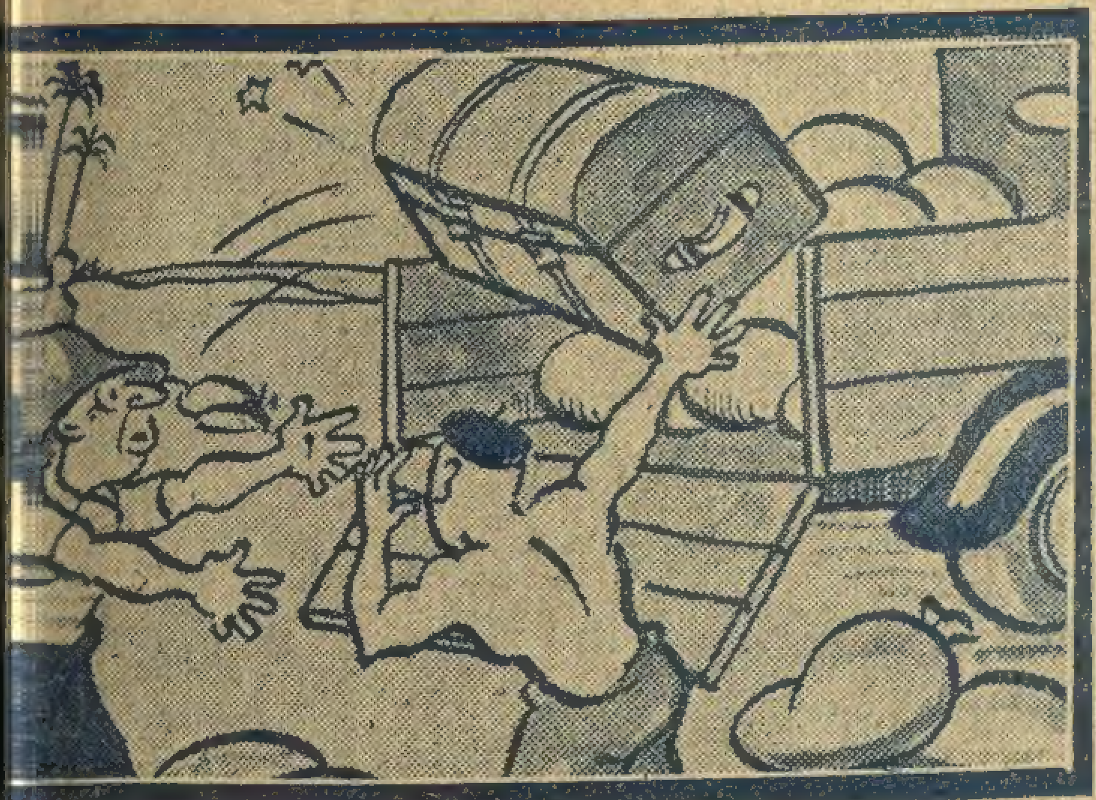

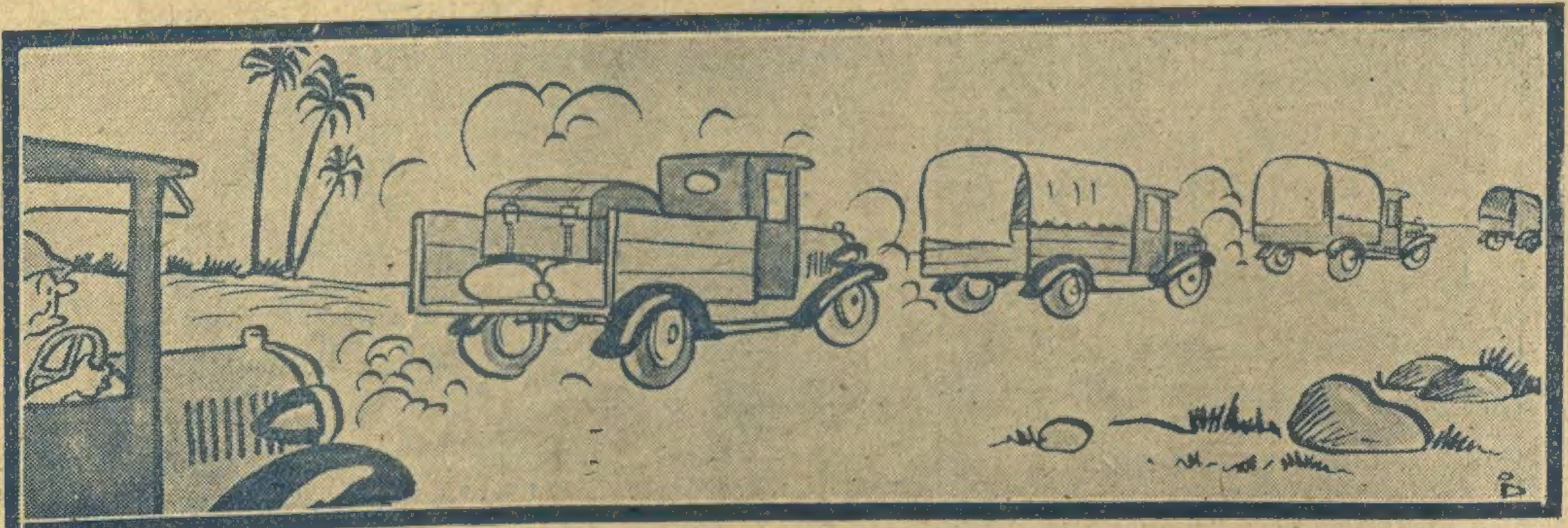

9 — Sandık ağır olmakla beraber işçi bir, iki diyerek sandığı sallayıp yonun içine fırlattılar. Bizimkilerin ikleri biraz acıdı ama, seslerini bile rtamıyorlardı.

90 — Şimdi bütün sinema kamyonları arka arkaya dizilmişlerdi. Filimler çekilmiş, işleri bitmiş, havası almak için cenup Afrikasındaki Kap ülkesine doğru yol almağa başlamışlardı. Sandıkla beraber bizim Afacan, Topuz, Bilgin ve Dik Kulak ta uzun bir yolculuğa çıkmış oluyorlardı. Bakalım «Kap» ülkesine gelince sandıktan nasıl çıkacaklar, başlarından daha neler geçecekti.

— Bitmedi —

KÜÇÜK ÇOCUKLAR İÇİN MONOLOĞ:

İYİ SEBEPLER

Yalanın çok kötü bir suç olduğunu söylüyorlar!.. Evet öyledir!.. Ben hiç yalan söylemem. Hayır kötü bir suç olduğu için değil, fakat beceremediğim, yalan uydurmasını bilmediğim için hiç bir vakit yalan söyliyemiyeceğim... Düşünün hele bir; yalan söylemek istediğim zaman dilim artık işlemez olur!.. Yalanı bir türlü ağzımdan çıkaramam!.. Sonra da yüzüm kıpkırmızı olur!.. Tuhaf değil mi?.. Küçük çocukların, mektep arkadaşlarının, ve komşu çocuklarının nasıl olup yalan söyliyebildiklerine şaşıyorum.

Hayır; bunlar yaramazlık olsun diye yahut başkalarına fenalık için yalan söylemiyorlar!.. Sadece cezadan korunmak, istedikleri bir nesneyi elde etmek ve dileklerini yaptırmak için yalan uyduruyorlar.

İşte bir tanesini tanıyorum: Bu çocuk yolda giderken eğlenmesini sever. Sağa bakar, sola göz atar, dükkân camekânlarının önünde uzun uzadıya durur, karşılaştığı köpekleri okşar, kendini eğlendirmek için daha neler yapmaz?. Dediğim gibi her on adımda bir durmaksızın yolda bir türlü yürüyemez... Böyle yapan bir çocuk ne olur? Mektebe geç kalır değil mi? Muallimden azar işitmemek için de suçu annesinin üstüne atar. Kendisini evden erkence bırakmamış olduklarını, bu yüzden geç kaldığını söyler.. Mektep paydosu olup eve dönerken de dosdoğru yürümez, yine şurası senim, burası benim, her on adımda bir durur ve annesi paylamasın diye bu sefer de mektepten geç çıkmış olduklarını söyler.

Gerçek, bunlar iyi sebeplerdir!..

Evet yakalanıncaya kadar çocuğa birşey olmaz.. Ancak annesinin birgün aklına esip te mektebe gideceği tutarsa; ne olur bilir misiniz? Bütün yalanlar meydana çıkar ve yalan söylediği için de ayrıca ceze görür.

Benim bir dayı oğlum vardı ki, üzüntü ve korkudan kaçınmak için daima iyi sebepler bulup söyler.. İşte bunun için, önüne çorba tabağını koyduklarında, ben çorbayı sevmem demez, fakat karnım ağrıyor, çorba yemiyeceğim der.. Çorba kâsesinin sofradan kaldırılıp da dışarıya çıkarıldığını görünce, bizim afacanın karın ağrısı hemencecik geçer; birşeycikleri kalmaz!.

Birgün büyük, ama çok büyük bir yalan uydurdu.. Ne kadar utanmıştım. Şimdi bile yüzümün kızardığını sanıyorum:.. Türk tarihi dersini bir türlü öğrenemiyordu. Kimbilir adları aklında mı tutamıyordu yoksa çalışmak mı istemiyordu? Hernedense, bizim dayı oğlu Türk tarihi dersini bilmiyordu, işte!.. Muallime ne desin, bir yalan lâzım; kitabımda o sayfa eksik demez mi? Meğerse sayfayı gerçekten yırtmamış mı? Ancak babası bu işe çok kızdı. Onu önüne oturttuğu gibi gece yarılarına kadar çalıştırdı; ve tarihi su gibi ezberletti. İş bu kadarla kalsa ne iyi?.. Ceza olmak üzere ona sofrada sekiz gün meyva vermediler!..

Bu akrabamın yalancılıklarından hangi birisini anlatayım bilmem ki? Söylerken bile, ben utanıyorum: Cezadan kurtulmak için yüz kızartacak kötülükler yapar.. Bir gün hesap dersinden sıfır almıştı. Hemen bu sıfırın sol tarafına 1 rakkamını yazıverdi. Numarası şimdi ne olmuştu biliyor musunuz? Tam on. Derste kazanılabilecek en yüksek numara..

Annesi onu kutluladı ve öğünerek babasına gösterdi. Ancak ne yazık ki babası defteri eline alınca, hesap meselelerini gözden geçirmeğe başladı. Öyle değil mi ya? Oğluna bu kadar güzel bir numara kazandıran meseleleri ve bunların nasıl yapıldığını anlamak gerek!. Bir de ne görsün? Bu tenbel çocuk bütün meseleleri, baştan aşağıya kadar yanlış yapmamış mı?.. Bize akraba suçunu olduğu gibi söylemek mecburiyetinde kaldı; çünkü iş sarpa saracaktı...

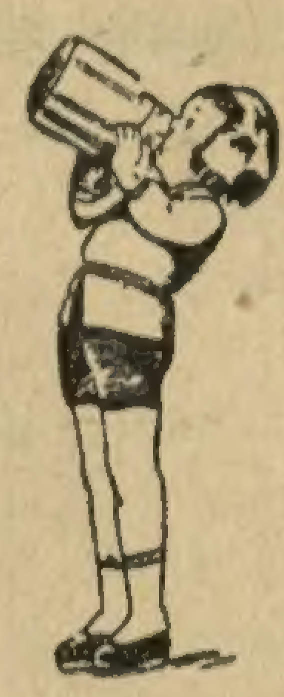

Annesile babası mektebe gidip muallimi göreceklerini söylüyorlar da, başka bir şey demiyorlardı.. Hele şöyle bir gözünüzün önüne getirin bakalım: Baba kızgınlıktan kızarmış, gözleri korkutacak kadar açılmış, soruyor:

(*Burada babanın kızgın sesini taklit ederek*)

— Bunu niçin yaptın diyorum sana?..

Dayımın oğlu süklüm püklüm cevap veriyor:

— Sizi kızdırmamak için baba!

(*Babanın kızgın sesini taklit eder*)

— Kızdırmamak ta, ne demek?

— Öyle değil mi ya? Annem, babanı kızdırma hastalanır demiyor mu?

Ne iyi sebep değil mi?..

Bu çocuğun yaramazlıkları anlatmakla tükenmez ki.. Küçük kız kardeşile oynadığı zaman, bebeklerini alarak, onu daima ağlatır.. Bir erkek çocuğa, kızların oyuncağı ile oynamak hiç yakışır mı?. Onun bütün yaptıkları, ortalığı kızdırmak içindir. Sonra da annesi çıkıştığı zaman ne der biliyor musunuz?

— Anneciğim kızmasın diye bebeklerini elinden aldım!..

Alın size güzel bir sebep daha!..

Oturduğumuz apartımanın üst katında annesine ufak tefek işler gören bir çocuk vardır. Ona geçen gün merdivende rast geldim. Ne yapıyordu biliyor musunuz? Hayır nereden bileceksiniz. Ben size anlatayım. Sütçüden aldığı sütü içiyordu!.. Bunu görünce söylendim:

— Arkadaş ne yapıyorsun. Çiy süt içilir mi? Annen görür görmez bunun içilmiş olduğunu anlıyacak!..

Omuzunu silkti, yüzüme yan gözle bakarak:

— Kuzum sana ne oluyor? Bu senin nene gerek? Hem anneme söylenecek yalan mı yok sanki?..

Ne biçimsiz içme değil mi? Biraz bekleyip te o sütü sıcak sıcak hem de şekerli

ŞEN SÖZLER

HAY ARSLAN HAY!

Sirk cambazlarından birisi, bir arslana yaklaştı. Arslan ağzını açtı, canbaz kafasını arslanın ağzına soktu. Bunu seyreden iki çocuktan birisi:

— Eyvahhh! diye haykırdı. Bana milyonlarca lira verseler, bu işi yapamam!!

Öteki çocuk, dalgın dalgın karşılık verdi:

— Ben de yapamam doğrusu; ağzıma kıl girdimi çok sinirlenirim!!

— ?!!

BU DA AKIL!

Perşembe günleri akşamı yatağa girdim miydi bir türlü uyuyamam.

— Neden?

— Ertesi gün cuma olduğu için çok uyuyacağımı düşünerek sevinirim, bu yüzden uykum gelmez.

— ?!!

BUDA ANLAYIŞ

Miki Amca sigarasını yakacaktı. Yoldan geçen bir adama sokularak:

— Ateşiniz var mı? dedi.

— Vardı. Fakat bir aspirin aldım geçti.

— ?!!

ARMUT NEDİR

Gramer dersinde bay okutan bir çocuğa:

— Sen söyle dedi. «Armut» nedir?

— Armut bir meyvadır!

— Sana onu sormadım. Gramer dilinde «armut» denince insanın aklına ne gelir?.

— Ahmak bir adam gelir!

— ?!!

---

olarak içmek daha iyi değil mi? Bunu sanki niçin yapıyor dersiniz?.. Hiç sebebi yok.. Sadece yaramazlık olsun diye!. Ben böyle işler yapabileceğimi hiç te sanmıyorum...

Öyle çocuklar vardır ki daima arkadaşlarına buyruk olmak isterler. Küçük arkadaşları ona oyunda birinci yeri vemediler mi yahut söylediklerini yapmadılar mı, oyunu bozmak için neler icat etmezler.

Oynıyamıyacağını çünkü acele işi olduğunu, yahut bacağı sızladığından koşamıyacağını; annesinin evde kendisini beklediğini, evde ders çalışacağını ne bileyim ben daha neler uydurmaz ki... Buna siz ne dersiniz bilmem. Ben hiç çekinmeden, arsızlık, şımarıklık damgasını basarım işte!..

AFACAN

Şarlo Afrikada No: 16

46 — Şarlo şimdi suların içine dalmıştı. Bereket versin ki ırmak çok derin değildi. Ancak beline kadar yükseliyordu. Şimdi Şarlonun etrafına balıklar bu nedir? diye dizilmişlerdi. Şarlo ayakları ırmağın dibine çarparak yürüyordu. Kendi kendisine: Haydi Allah müstahakını versin şu işin. Dizlerim sudan sızlamağa başladı. Belki de romatizma olacağım. diyordu. Fakat bir de sulara bakınca ne görsün, bir timsah ağzını açmış, onun ayakçıklarına doğru ilerlemiyor mu?

47 — Timsah ilerledi, ilerledi, birdenbire Şarlonun o pek sevgili ayakkabılarından birini ağzına aldı. Şarlo: Acayip!.. diye bir gez bağırdı. Bu hayvan küçük bir balığa benzemezdi. Hap! der koca ayak yerinden kopabilirdi. Şarlo kızdı: Şimdi görürsün! dedi. Eline salın küreğini alarak hızla suların içine kendini döndürdü. Şimdi ayakları yukarıda sallanıyor, yüzü su içinde timsaha bakıyordu. «Şimdi, şimdi göreceksin!» dedi.

48 — Şarlo bütün gücile küreği timsahın ağzına geçirdi. Timsah neye uğradığını şaşırdı. Debelendi, debelendi. Gözleri fal taşı gibi dışarı fırladı. Sonra başı yukarıda öldü, kaldı. Şarlo gene suların üstüne çıkarak: Allahaısmarladık bay timsah, öteki acuna benden selâm götürmeyi unutma dedi. Şapkasını çıkardı, ölü timsahı selâmladı. Sonra kıyıya doğru yürüyerek ağaçlara tutundu ve karşı sahile böylece çıktı.

— Daha var —

Yamyamlar Arasında!..

— Komedi 3 tablo —

— 2 —

[Geçen sayının özü: Ellerinde bin altın olan iki ihtiyar karı koca kırk sene çıkmadıkları köylerinden ayrılıp bu parayı bir bankaya koymak üzere şehre giderken yollarını kaybederler ve vahşilerin arasına düşerler.]

İHTİYAR

Kumlarda birçok vahşi soyunmuş çırıl çıplak,
Tutmuş sürüklüyorlar beyaz bir kadını bak!..

KARISI

[Kumasala doğru bakarak:]
Zavallı, bağırarak arıyor kurtarıcı!..

İHTİYAR

Kulağımı yırtıyor feryadı acı acı!..

KARISI

İşte dermansız kaldı, bayıldı, yere düştü!..

İHTİYAR

Kızıl renkli adamlar, bak, etrafına üştü!..

KARISI

[Korku ile kocasına sığınarak:]
Bu manzara önünde insan aklını bozar,
Bak: Şimdi kazıyorlar beyaz kadına mezar!..

İHTİYAR

Kumları eşeliyor ellerile her biri,

KARISI

[Görmemek için gözlerini kapıyarak:]
Anladım gömecekler esiri diri diri!..

[Onlar titreye dursun: Deniz kenarındaki vahşiler bir insan girecek kadar bir çukur kazıp kadını içeri sokarlar. Yalnız başı dışarıda kalır. Vahşiler gömülü kadının birkaç kere etrafında dönüp, denize atılırlar. İhtiyar korkudan ölmek derecesindedir:]

İHTİYAR

Haydi, dua edelim «kurtar..» diye Allaha!..

KARISI

[Gene kumsalı göstererek:]
Aman, bak!.. Yaklaşıyor kadına biri daha!..

İHTİYAR

Acaba ne yapacak?.. Ne o?.. Diz çöktü yere,
Çekinerek bakıyor, bak, diğer vahşilere!..

KARISI

Özlemiş olsa gerek beyaz etin tadını..

İHTİYAR

Onlar hiç habersizce yiyecektir kadını!..

[Bu sırada diğer elbiseli vahşiler, ihtiyar karı kocanın demin boş bıraktıkları arabayı görürler. Manasız deli sadaları çıkarıp, çılgın hareketler yaparak koşuşurlar.]

İHTİYAR

[Bağırarak:]
Eyvah, işte mahvolduk.. Buraya geliyorlar!..

KARISI

Ellerinde bıçaklar.. Elli kişi kadar var!..

İHTİYAR

[Karısının ağzını kapatarak:]
Sus.. Sesini çıkarma.. Belki bulmazlar bizi!..

KARISI

[Büzülerek:]
Evet!.. O zaman kalmaz vücudumuzun izi!..

[Vahşiler arabanın etrafında dört dönüp kuytu ağaçları, çalılıkları araştırırlar. Nihayet saklandıkları yeri keşfedip, her iki ihtiyarı da yakalarlar. Onları el üstünde zıplatarak, yerlerine götürürler. Korkudan bayılan ihtiyarı, uçlarını tuttukları bir yaygıya koyup havada zıplatmağa başlarlar. On dakika süren bu korkunç şakadan sonra yere bırakırlar. İhtiyar adam gözünü açar ve canını kurtarmak için içi altınla dolu çantasını onlara uzatır. Vahşiler altınları havaya serpip bağrışırlarken, ihtiyarlar arabalarına binip kaçarlar:]

İHTİYAR

Paramız gitti, ama, canımızı kurtardık!..

KARISI

Züğürt yaşıyacağız son günümüzü artık!..

İHTİYAR

Ziyanı yok.. Muhakkak bir ölümden kurtulduk!..

KARISI

Yağmurdan kaçıyorken biz doluya tutulduk!..

İHTİYAR

Kadın!.. Azrail gelse, bundan sonra nafile
Ben köyümden dışarı atmam bir adım bile!..

[Bu korkunç felâketten yakalarını kurtaran zavallı ihtiyarlar gene köylerine ulaşıp evlerine ebediyyen akanırlar.

Ertesi gün, onların haberleri yokken, şehir gazetelerinde şu havadis okunur:]

BİN ALTIN İANE

(Dün, şehrin en güzel bir yerinde bir «vahşiler balosu» tertip edilmiştir. Davetlilerin hepsi Amerika vahşileri elbisesini giymişlerdir. Gene herkes sade vahşi dili konuşmuşlardır. Bu esnada davetlilere bir oyun yapmak için saklanan başka davetli bir karı koca gizlendikleri yerden çıkarılmış ve havada zıplatılmıştır.

İsimlerini ve kim olduklarını söylemek istimeyen bu zengin ve kibar karı koca baloyu tertip eden heyete bin altın lira iane vermek büyüklüğünü göstermiştir.)

— BİTTİ —

NECDET RÜŞTÜ

CANGAZA ile PALAVUZ

— Palavuz!

— Ne var Cangaza?

— Palavuz sen pirelerin arabaya koşulduğunu duydun mu hiç?!..

— Yoook duymadım!

— Dinle de anlatayım öyle ise. Almanyada eğlenceyi seven bazı adamlar pireyi alıp uzun bir cam borunun içine koyarlarmış.

— Sonra?!..

— Sonra bayan pire üç ay bu uzun borunun içinde bir aşağı bir yukarı gide gele zıplamasını unuturmuş.

— Peki üç ay ne yer ne içermiş bu pire.

— Pireyi besliyen adam her akşam cam borunun ucunu koluna dayarmış. Pire de istediği kadar emdikten sonra gene gezinir dururmuş.

— Güzel!

— Evet güzel! Pire böylece zıplamayı unutunca borudan çıkarırlar. Minicik arabalara koşarak mermer masaların üstünde yarıştırırlarmış.

— Doğru doğru aklıma geldi.

— Ne geldi aklına?

— Arabaya koşulan pireleri bizim mahallede görmüş-

Devamı 14 üncü sahifada

Grimmden Masal

MAVİ IŞIK

Çok eski yıllarda katı yürekli bir kral vardı. Bu kral kendinden başkasını hiç düşünmezdi. Hattâ yanındaki en değerli adamlarına bile iyilik etmek istemezdi.

Nitekim; kralın çok değerli bir okçusu vardı ki bu adam bir çok savaşlara girip çıkmıştı. Hatta bir savaşta kralın canını bile kurtarmıştı. Fakat bu okçu son bir kavgada bacağından vuruldu. Savaşlara gidemez oldu. Kral hiç acımadı. Bundan sonra işime yaramazsın diyerek adamcağızı kovdu.

Yersiz, yurtsuz ve beş parasız kalan okçunun bu işe çok canı sıkıldı. Başını önüne iğerek, topal bacağile aksıyarak karşısına çıkan yola saptı. Bu fena huylu kralın ülkesinden uzaklaşmağa karar verdi... Az gitti, uz gitti, dere tepe düz gitti. Akşamüstü kocaman bir ormana girdi. Geceyi bu ormanda geçiririm diye düşünürken ulu ağaçların altında bir kulübe gördü. Karnı da çok acıktığı için hemen kulübenin kapısını çaldı.

Bu kulübede göz bağcı bir ihtiyar kadın oturuyordu. Kapıyı açtı. Okçuya:

— Ne istiyorsun? dedi.

Okçu yalvardı:

— Aman nineciğim, açım, yorgunum, sabahtanberi topal ayağımla yürüyorum. Ne olur, bana biraz yiyecek, bir de yatacak yer ver...

Göz bağcı kadın biraz düşündü, sonra ters ters:

— Senin gibi canı, kanı yerinde olan bir başı boş adama kim bedava ekmek verir?. Çalış ta kazan!.. İş görürsen sana ekmek veririm.

— Görürüm.

— Öyle ise yarın bahçemi belliyeceksin, olur mu?..

— Olur!.

O gece kadın okçuya biraz ekmekle yatacak yer verdi. Ertesi sabah okçu bahçeyi bellemeğe başladı. Akşama kadar hiç durmadan çalıştı. Fakat hepsini belliyemedi. Akşam üzeri kadın kaşlarını çatarak okçuya çıkıştı:

— Tenbel adam!. İşini bitiremedin. Bu gece de bende kal, karnını doyur, fakat yarın sabah hem bahçeyi bitir, hem bana odun yar!..

Okçu buna da peki dedi. Fakat bu sefer de ertesi günü akşama kadar kocaman bir yığın olan odunun hepsini yaramadı. Kadın okçuyu yine fazla iş yapmak şartile bir gece daha alakoydu.

Okçu kadının yanındaki konukluğunun üçüncü günü kalan odunları yardı, bitirdi. Yeni işin ne olacağını bekledi. Çok geçmeden göz bağcı buyruğunu bildirdi:

— Şurada derin, kör bir kuyu var, oraya mavi ışıklı fenerimi düşürdüm. İn, çıkar! dedi.

Okçu beline bir ip bağlayıp kuyuya indi. Mavi ışıklı feneri aldı. Kadına kendisini yukarıya çekmesini bağırdı. Kadın okçuyu yukarıya çekti. Fakat tamamile kuyunun dışarısına çıkarmadı. Kolunun yetişebileceği yere gelince «fenerimi ver!» dedi.

Okçu konuk olduğu ilk gündenberi bu kadından hoşlanmamıştı. Onun için fena, hatta kendini beş para bile vermeden saraydan kovan kraldan da daha fena bir insan olduğunu anlamıştı. Ona, ister istemez, lâmbayı vermedi.

— Hayır, dedi, önce beni dışarı çıkar. Sonra fenerini al.

— Canım, ver de sonra seni çekeyim...

— Yağma yok!.. İki ayağım da toprağa basmadan feneri vermem.. Nasıl, alıp beni kuyuya atar mısın?...

Kadın okçunun bu sözüne çok kızdı. «Vermezsen verme!» diye bağırdı. Sonra ipi koyuverdiği gibi okçuyu da, feneri de kuyunun dibine attı ve homurdanarak kulübesine gitti. Bereket versin kuyunun dibine düşen fenere de, okçuya da bir şey olmadı. Hatta fenerin mavi ışığı bile sönmedi.

Okçunun bu hallere çok canı sıkıldı. Kendi kendine: «Eh, artık ölümüm yaklaştı» dedi.

Canının sıkıntısını gidermek için cebinden piposunu çıkardı. İçini tıka basa tütünle doldurdu. Sonra önünde duran mavi ışıktan yaktı. Tütünün geniz yakıcı dumanı beyaz bir halka halinde ağır ağır yükselirken okçunun yanı başında küçücük bir arap beliriverdi. Bunu gören okçu hem şaşırdı, hem korktu. Arap yere kadar iğilerek:

Mavi ışığın kölesiyim ben,
Ne zaman çubuğunu yakarsan sen,
O anda karşına çıkıveririm,
Her buyuruğunu yapıveririm.

Dedi. Bunun üzerine okçu mavi ışığın büyülü bir ışık olduğunu anladı, ve araba:

— Haydi beni buradan çıkar, dedi.

Arap; okçuyu kuyunun altındaki gizli bir yola soktu. Buradan göz bağcı kadının paralarını sakladığı yere geldiler. Okçu kesesini altınla doldurdu. Sonra yer yüzüne çıktılar. Arap; okçunun önüne geçti.

Buyuruğunu yaptım.
Seni dışarı çıkardım.
Daha emir ver, yapayım,
Derdine derman katayım.

Dedi. Okçu düşündü, taşındı, yaptıracak bir iş bulamadı. «Şimdi bir şey yok, istediğim zaman seni çağırırım» dedi. O anda Arap yok oluverdi.

Bundan sonra okçu ormandan ayrıldı. Katı yürekli kralın memleketine döndü. Gece yarısına doğru şehre girdi. En pahalı bir hana gitti. En güzel odaları kiraladı. Gece yarısı olduğu halde hanın yanındaki esbapçının dükkânını açtırdı. Buradan da en süslü esbapları alıp giydi.

Okçu böyle süslenip bezendikten sonra mavi ışıklı fenerin başına geçti. Piposunu yaktı. Daha tütünün dumanı tavana kadar yükselmeden küçük arap odanın ortasında göründü:

Buyur bayım,
Ben burdayım..
Söyle bana,
Ne yapayım?..

Dedi.

Okçu bir yandan piposunu içerken bir yandan da katı yürekli kralın kendine yaptığı fenalığı anlattı. En sonunda:

— Bu adama çok kızgınım, ondan öç alacağım. Koş, saraya git. Kimseye duyurmadan kralın kızını buraya getir. Sabaha kadar bir hizmetçi gibi iş görsün!.. dedi.

Arap hemen odadan çıktı. Beş dakika geçti, geçmedi kapı tekrar açıldı, kralın kızile beraber içeriye girdi.

Bunu gören okçu sevincinden bağırdı. Kızı arkasından iterek ilk emri verdi:

— Haydi, aşağıya in!. Merdivenin alt başında bir süpürge duruyor, onu al, odamı güzelce süpür!.

Kızcağız hiç sesini çıkarmadan süpürgeyi getirdi. Acemisi olduğu halde okçunun odasını güzelce süpürdü.

(Öteki yüze geçiniz)

295

Bu iş bittikten sonra okçu kanapesine oturdu. Ayaklarını uzatarak:

— Çizmelerimi çıkar ve boya!.. diye bağırdı.

Kızcağız bunları da yaptı. Artık sabah yaklaşıyordu. Nerede ise horozlar ötecekti. Okçu arabı çağırdı. Kızı yerine götürmesini söyledi.

Arap bir, iki dakika içinde kızı saraya götürdü. Yatağına yatırdı. Bütün bunlar oluyorken kızcağızın gözleri yarım açıktı. Kendisinde de garip bir dalgınlık vardı.

Sabah olunca kız hemen babasının yanına koştu:

— Babacığım, dedi, bu gece rüya mı desem, gerçek mi desem, başıma bir hal geldi. Beni rüzgâr gibi yatağımdan aldılar. Bir odaya götürdüler. Burada genç, fakat çok kaba bir adam vardı. Bana ortalık süpürttü. Çamurlu çizmelerini çıkarttı. Onları parlattırdı... Hani bunlara rüya desem, yorgunluğum neden ileri geliyor, bir türlü anlıyamıyorum. Sanki bütün bu işleri ben görmüşüm gibi elim, kolum sızım sızım sızlıyor.

Kral biraz düşündü:

— Kızım, dedi, anlattıkların bir rüyaya pek benzemiyor. Belki ayni şeyleri bu gece de görür veya başından geçirirsin. Bunun için tetik davranalım. Evvelâ nereye gittiğini öğrenelim.

— Nasıl öğrenelim?

— Cebine leblebi doldur. Dibine küçücük bir delik aç. Seni götürürlerken leblebiler birer birer yere düşerler. Sabahleyin bize yolu gösterirler.

Gece olunca kralın düşündüğü gibi okçu arabı çağırdı. Kızı getirmesini emretti. Arap genç kızı getirdi. Okçu da sabaha kadar onu çalıştırdı. Horoz ötmeden önce sarayına gönderdi.

Kız uyanınca babasına koştu. Yine gördüklerini anlattı. Hemen askerleri sokaklara saldılar. Leblebilerin peşinden gidip bu işleri yapan suçluyu bulmalarını emrettiler.

Fakat askerler ne kadar aradılarsa sokaklarda bir tane bile leblebi bulamadılar. Çünkü sabahleyin erkenden kalkan yaramaz çocuklar onları toplamışlardı.

Bu sefer kral başka bir çare düşündü. Kızına:

— Bu gece gene seni götürürlerse ayakkabının tekini sedirin altına sakla, dedi.

Gerçekten; akşam olunca okçu kızı gene istedi. Bu sefer, sabaha karşı kız ayakkabısının tekini sedirin altına sakladı. Bundan hiç kimsenin haberi olmadı. Sarayda uyandığı zaman başından geçeni babasına anlattı.

Kral hemen askerlerini şehre saldı. «Her eve girin, kimseye bir şey söylemeden her sedirin altına bakın. Kızımın ayakkabısının tekini kimin sediri altında bulursanız o adamı yakalayıp buraya getirin» diye emirler verdi.

Askerler şehrin sokaklarına dağıldılar. Her eve girip çıktılar. Her sedirin altına baktılar. En sonunda kızın ayakkabısını buldular. Okçuyu yakaladıkları gibi kralın önüne getirdiler. Kısa sorgudan sonra zindana attılar, ve ertesi sabah boynunun vurulacağını bildirdiler.

Okçu zindanda iken pencereden eski bir arkadaşını gördü. Ona odasına kadar gidip rafta duran bir çıkın ile mavi ışıklı feneri getirirse zengin olacağını söyledi. Çünkü okçu yakalandığı zaman fenerini alamamıştı.

Okçunun arkadaşı okçunun dileğini yaptı. Mavi ışıklı feneri getirdi. Buna karşılık olarak çıkında bağlı, göz bağcı kadından kalma altınları aldı.

Okçu yalnız kalınca piposunu yaktı. Hemen yanı başına gelen araptan kendine yardım istedi. Arap:

Nereye gidersen git hiç korkma,
Yalnız mavi ışığı unutma!.

Dedi.

Ertesi sabah erkenden zindanın kapısını açtılar. Okçuyu boynunu vurmağa götürdüler. Okçu zindandan çıkmadan önce fenerini almağı unutmadı. Biraz sonra boyun vurulan alana geldiler. Yerde kocaman kanlı bir kütük onun yanında da eli satırlı iri yarı bir adam duruyordu. Kral da on, on beş adım ötede yüksek arkalıklı bir kanapede oturuyordu.

Okçu kütüğün yanına gelince:

— Kralım, dedi, izin ver, son bir dileğim var, onu yapayım!..

Kral sordu:

— Nedir o?

— Ölmeden evvel bir çubuk içeyim.

ŞEN SÖZLER

LÂSTİK İNEK?!

Küçük Mete, babasile lokantada yemek yiyordu. Garson birer tabak «dil» getirdi. Dil pişmemişti. Mete uğraştı, uğraştı, dili kesemedi.

— Baba dedi bu nedir?

— Dildir çocuğum! Bayağı inek dili!

— Acaba bu inek lâstik miydi baba?!

— Neden?!

— Dile baksanıza, şiklet gibi uzanıyor ama, bir türlü kopmuyor!

— ?!!

KENDİSİNİ HARİTA SANMIŞ!

Haritanın yukarı tarafına şimal, aşağısına cenup denildiğini bilen Kaya, gribe yakalanmıştı. Doktor geldi.

— Neren ağrıyor? diye sordu.

— Başım ağrıyor!

— Başının neresi ağrıyor?!

Kaya biraz düşündü:

— Şimal tarafları ağrıyor! diye cevap verdi.

— ?!

(12 *nci sahifadan devam*)

tüm de onu hatırladım.

— Yaaaaaaa! Nasıl gördün bakayım?!

— Bizim mahallede usta bir nalbant vardı. Bir gün senin anlattığın pireleri nallıyordu. Pirenin birisi bir çifte savurunca zavallının kolunu kırdıydı.

— ?!?!?!?!

— İstersen üç çubuk iç!..

Okçu hemen piposunu çıkardı. Hâlâ elinde tuttuğu fenerden yaktı. O anda küçük arap göründü. Okçu sesinin çıktığı kadar:

— Gebert şunları! diye bağırdı.

Bir dakika içinde ortalık karma karışık oldu. Bütün askerler, bekçiler, hatta cellât sanki başlarına, sırtlarına, bacaklarına çarpan bir takım görünmiyen yumruklarla yere serildiler. Biraz sonra kral oturduğu yerde boğuluyormuş gibi çırpınmağa başladı. Hırıltılar arasında:

— Aman beni bırak, sana kızımı da, ülkemi de veririm, diye yalvardı.

Bu suretle; okçu hem kralın kızını aldı, hem de savaşlarında bir çok yararlıklar yaptığı ülkenin kralı oldu.

Bayan Nine

254

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İst. posta kutusu 617 AFACAN 16 ncı bi mece memuru) adresine 25 gün içinde yollayınız.

Soldan sağa doğru:

1 - E. K. A. harfleri, 2 - Marula benziyen ufak bir nevi yeşillik, 3 - İstirahat döşeği, 4 - Deniz hayvanlarından biri, 5 - O. K. E. harfleri, 6 - Yemeklerin hazmolunduğu yer, 7 - Dört ayaklı bir hayvan, 8 - Vüvutta omuzdan parmağa kadar olan kısım.

Yukarıdan aşağıya doğru:

4 - Büyük fırtına, 9 - Çok lâzım bir azâmız, 1 - Herkes manasına gelen bir kelime, 10 - Yumuşak değil, 11 - Bir sayı, 12 - Düşünmeden her işe atılıp saldırmak, 13 - Nota, 14 - Beyaz, 15 - Rüzgâr.

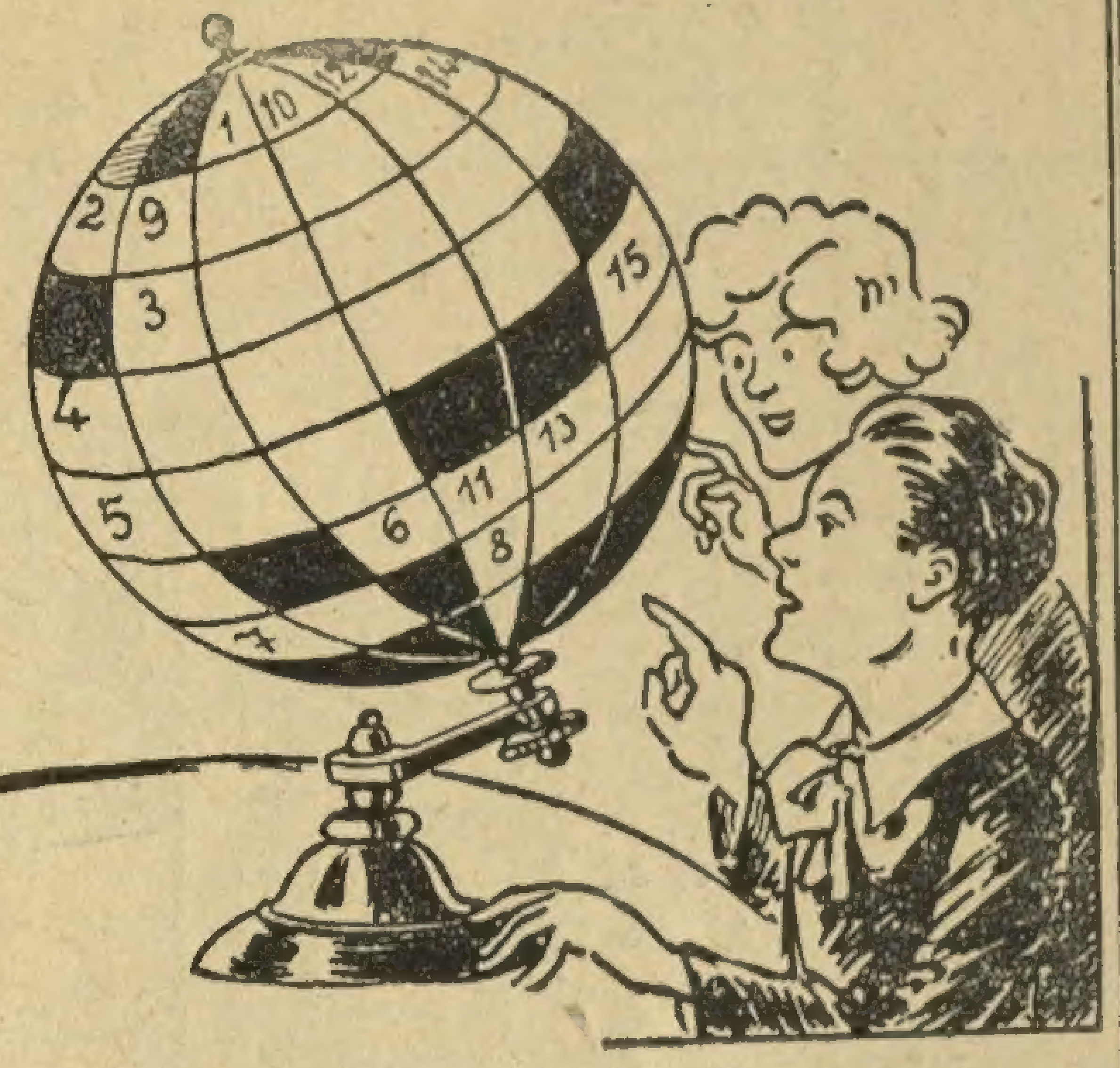

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: «Çocuk Sesi» nin 11 inci cildi. *İkinciye*: Bir masa saati. *Üçüncüye*: Bir sulu boya takımı. 10 *uncuya kadar*: Birer paket fantazi bisküit. 75 *inciye kadar*: Çeşit çeşit değerli armağanlar dağıtılacaktır.

12 nci Bilmecede Kazananlar

12 Numaralı resimli bilmecemizde yıldızların içinde 8 numaralısı diğerlerine benzemiyordu. Doğru cevap verenler arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. Armağanlar yalnız Perşembe günleri öğleden sonra ÜLKÜ matbaasından dağıtılır. Anadolu armağanları yalnız, kitap, albüm ve kart olarak tarafımızdan adreslerine 3 hafta içinde gönderilecektir.

Ciltli tabiat hikâyelerini kazanan: İzmit orta mek. S. 2/A No. 274 İffet.

Bir pergel takımı kazanan:

Kadıköy 7 nci ilkmek. No. 64 Kenan Tözün.

3 aylık Cocuk Sesi abonesi kazanan:

Ankara Gazi kız ilkmek. S. 3 No. 232 Neziha. (Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.

Fantazi bisküit kazananlar:

Beyoğlu 44 üncü ilkmek. No. 325 Turgut Sümer, Ankara Hakimiyeti Milliye mek. S. 5/A No. 17 Pakize, Bursa Nilüfer ilkmek. S. 4 No. 11 Kemal, Beyoğlu Garbis, Kadıköy orta mek. S. 1/B No. 451 Tahsin, Kütahya jandarma yüzbaşısı Nuri oğlu Işık, Beylerbeyi 27 nci ilkmek. S. 5/A No. 52 Rezan.

Birer kolonya kazananlar:

Beyoğlu Zoğrafyon lisesi S. 8 No. 8 Romilos, İzmir Mezarlık başında büyük Abdülkadir paşa hanında Erdinç, Ankara Dumlupınar ilkmek. S. 5 No. 34 Cavide, Beyoğlu 3 üncü ilkmek. S. 1/1 Muzaffer Dinçel, Bakırköy 2 nci ilkmek. S. 5 No. 400 Ekmel, İst. kız lisesi No. 191 Semiha, Balıkesir 6 eylûl mek. S. 4 Vahit Aydoğan, Edremit orta mek. S. 2 No. 4 Sadettin Turgut, İst. Kadıköy Moda Demiye so. No. 54 Erdem Bozkurt, İst. Tatbikat 1 inci ilkmek. S. 5 No. 151 Hamdiye Kemal.

Birer hikâye kitabı kananlar:

Fatih 11 inci ilkmek. S. 4/B No. 99 Şazi Fitnat Ünal, Akhisar orta okul No. 92 Orhan, İzmir posta kutusu No. 346 Ajer, Nişantaşı 15 inci ilkmek. No. 1014 Nihat, Haydarpaşa lisesi No. 138 Cemil Yalçın, İst. 24 üncü ilkmek. S. 5 No. 80 Feridun, Kadıköy Moda Şair Nefi so. No. 28 Ahmet İsfendiyar, Şehremini Arpaemin No. 1 Ertunç, Bakırköy 1 inci mek. S. 5 No. 2 Vedat Atilâ, İst. Çarşamba 15 inci ilkmek. S. 2 No. 363 Türkân Baysal, Edirne Mimar Sinan mek. S. 4 No. 109 Muhittin Beşok, Yozgat erk. lisesi S. 2/A No. 278 Kemal, Ankara İsmetpaşa mek. S. 3 No. 996 İhsan, Beyoğlu 45 inci ilkmek. No. 71 A. Ertuğrul, İst. 22 nci ilkmek. S. 4 No. 123 Zahit Ersöz,

Birer çikolata kazananlar:

İst. Kabataş erk lisesi S. 3/A No. 425 Hasan Hamit, Ankara erkek lisesi S. 2/B No. 185 Feyyaz, Eskişehir yatı mek. No. 672 Nejat, İst. Gelenbevi orta mek. S. 2/D No. 235 Necdet, İst. Davutpaşa orta mek. S. 2/C No. 525 H. Tahsin, Galatasaray lisesi S. 6/2 No. zarı İstasyon cad. No. 17 Şecaat, Adapazarı Büyük Gazi mek. S. 5 Fikret, Konya orta mek. S. 2/D No. 107 Lûtfi, İst. Altıncı daire Franko apart. No. 51 Robert Çipurt, Ankara vilâyet idare heyeti üyesinden Enver vasıtasile İbrahim, İst. Cumhuriyet orta mek. S. 2/A Düriye Güney, İst. kız lisesi No. 1504 Melâhat Özkan, Falih Haydar imarethane so. No. 33 Sakine,

Sulu boya takımı kazananlar:

İst. Esayan mek. S. 3 Sirpuhi, Ankara erkek lisesi S. 1/E No. 174 Y. Ziya, İst. Dumlupınar yatı mek. No. 506 Sezai Atillâ, İst. Gazi Osman paşa orta mek. S. 1 No. 287 Zeki İlter, Mersin orta mek. S. 1/B No. 233 G. Yener, Beyoğlu 11 inci ilkmek. No. 569 Halil, Isparta ziraat kredi kooperatifinde Mehmet Dereli, Beyoğlu 44 üncü iekmek. No. 148 Necip Açardır, Isparta Gazi mek. No. 228 İ. Perihan, Manisa Turgutlu Cumhuriyet okulağı talebesi İsmet, Şeref, İst. Langa Hisardibi No. 23 Süzan, Adana 633 Turgut İhsan, İst. Şehremini Tatlıpınar cad. No. 3 Sabahat Suna, Adapa-Bogina fabrikası muhasibi Şevket oğlu Ekrem Andiç.

Birer bisküit kazananlar:

Mersin posta paket m. Muzaffer oğlu Necdet, Konya orta mek. müdürü Nazif oğlu Suat Baydur, İst. 10 uncu ilkmek, S. 5/A No. 470 Sadi, İst. Kumkapı Babayiğit so. No. 26 Mihal, İst. 42 nci ilkmek. S. 5 No. 62 Orhan, Taksim Sıraselviler cad. No. 130 Maryo, İst. kız lisesi S. 1/D No. 1452 Refika Zıyal, İst. kız orta mek. S. 1/B No. 506 Ayhan, Adana Cumhuriyet mek. S. 4 No. 205 Bülent Özkuran, Erenköy 38 inci ilkmek. S. 2 No. 130 Mehmet, Ankara Albayrak mek. S. 2 No. 18 Ahmet, İst. 11 inci ilkmek. S. 5/1 No. 187 Mustafa Kemal.

— SON —

Bilmece kesiği: 16

İstanbul ÜLKÜ matbaası

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3 Sayı 16 Perşembe 7 Mart 1935

Genel yazı işleri çevirgeni: *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı : 250 kuruş
Altı aylığı: 125 kuruş
Üç aylığı: 75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı 500 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul—Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 16

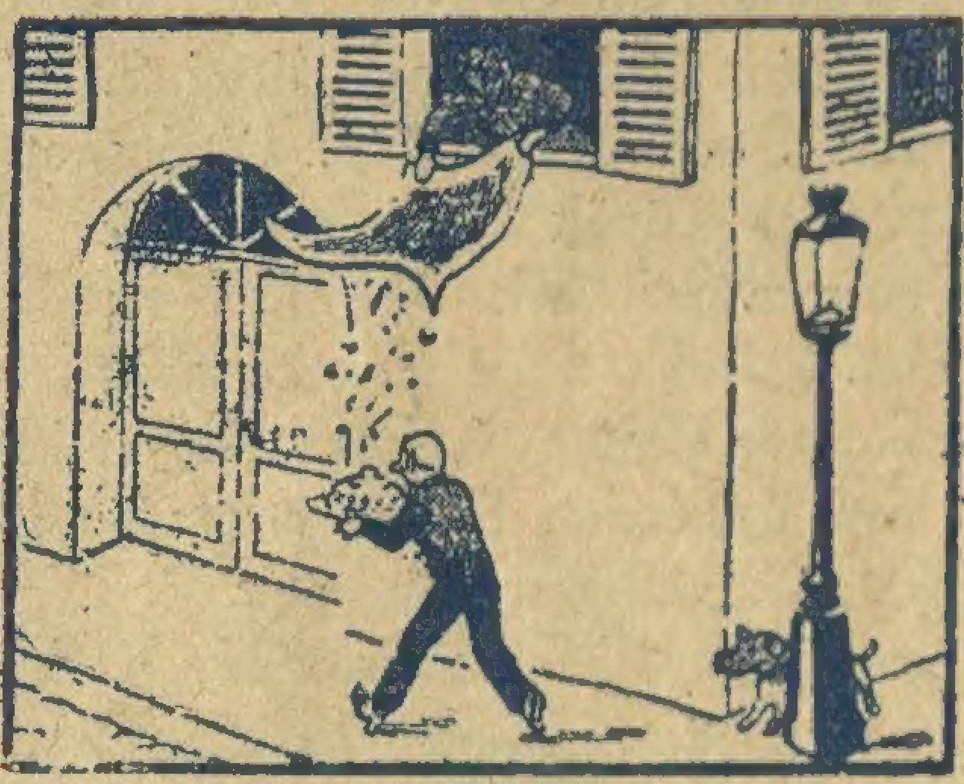

118 — Obur bayanın hizmetçisi bir tepsi kaymaklı pastayı güzel güzel evine götürürken bir pencereden silkilen halının bütün tozları üstüne tuz gibi serpildi, kaldı.

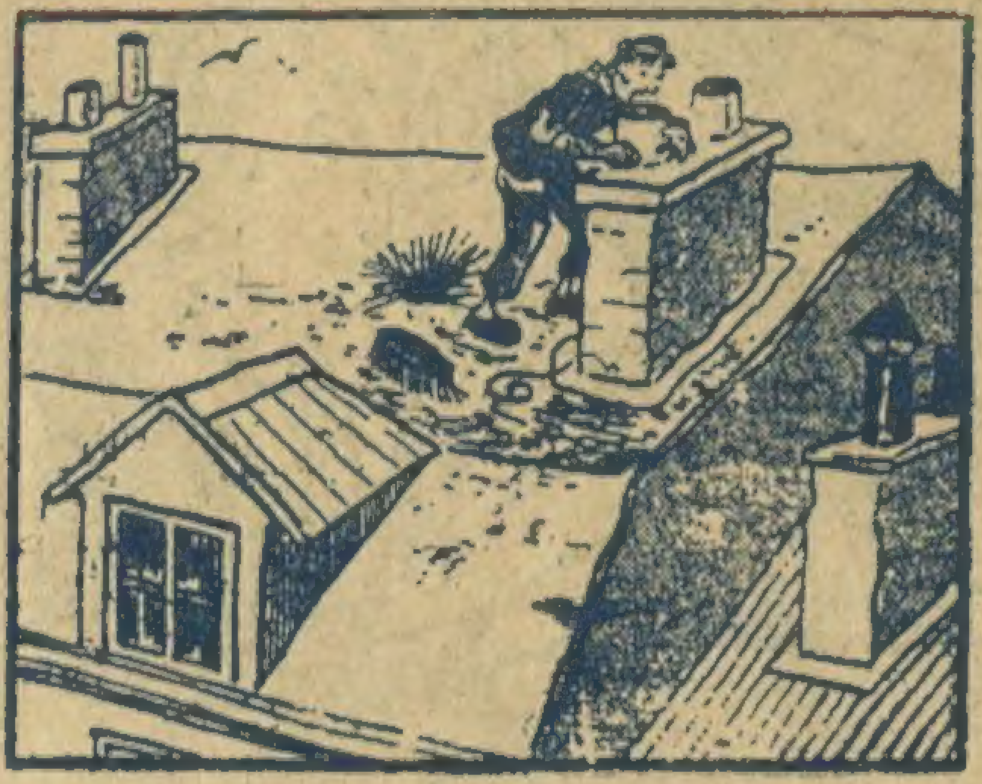

119 — Biraz daha uzakta adamın biri bir soba bacasını tamir ediyordu. Baca baştan aşağı kurum tutmuştu. Boruların kurumları damdan aşağı dökülüyordu.

120 — Onlar da pastanın üstüne karabiber gibi serpilmeğe başladı. Güzelim pasta şimdi çöröotu dökülmüş gibi yer yer kapkara kesilmişti. Pasta çok fena olmuştu.

121 — Hizmetçi bunu görünce şaşırdı, kaldı. Bir daha bunu nasıl değiştirebilirdi. Bayanına böyle götürse olmazdı, bunu ne yapmalı da eski biçimine sokmalıydı?..

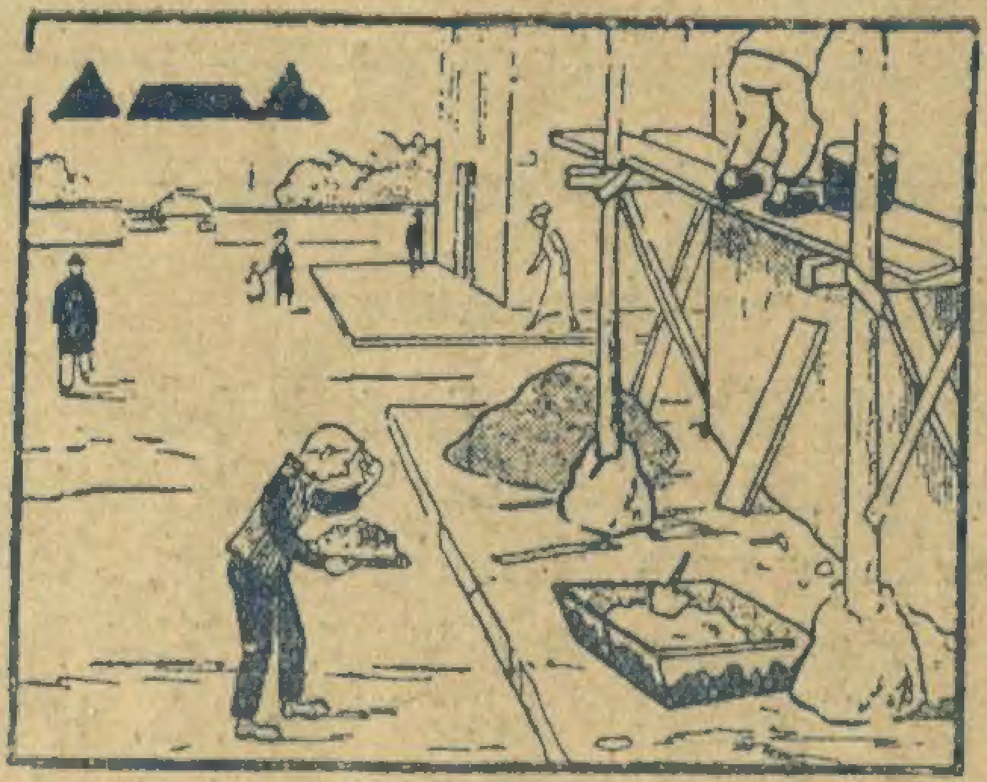

122 — Bir yapının yanından geçerken bir alçı sandığını gören hizmetçinin aklına birdenbire bir kurnazlık geldi. Pek âlâ bu bembeyaz alçı ile pastanın lekelerini giderebilirdi.

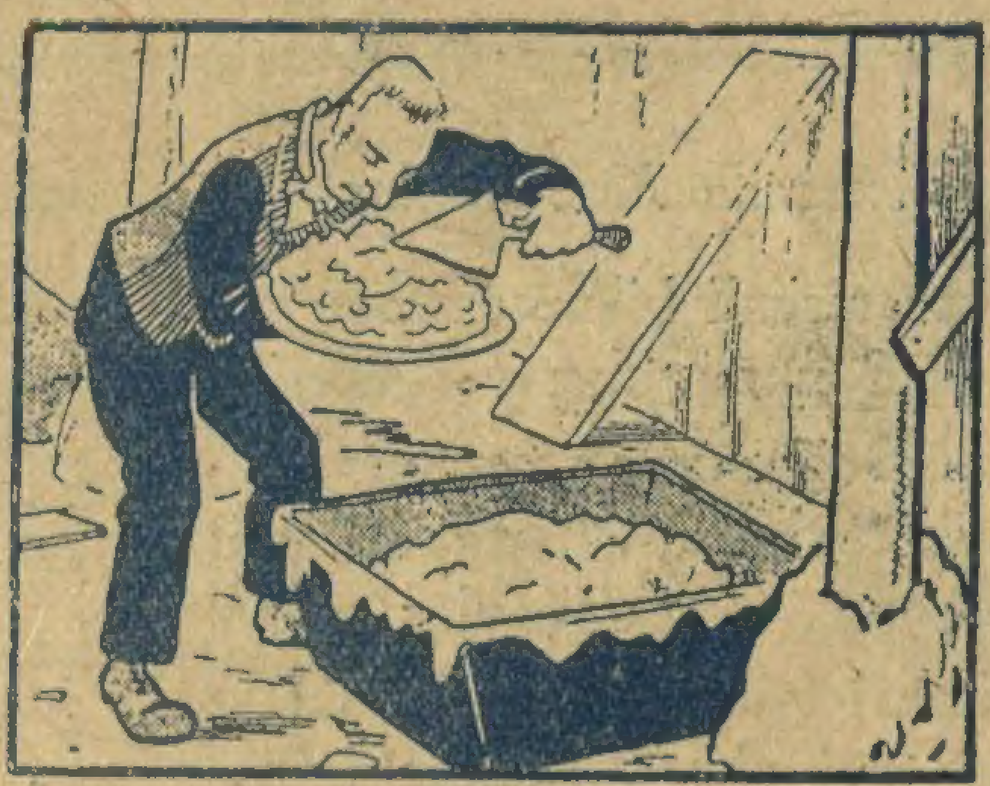

123 — Böyle düşünerek alçının başına koştu. Oooh.. Renkleri tıpkı biribirine benziyor, ha pastanın kaymağı, ha alçı.. ikisi de birdi. Hemen alçıyı kaymağın üzerine sürmeğe başladı.

124 — Obur bayan büyük bir iştiha ile kaymakli pastayı görünce duramadı. Midesinde sanki karıncalar varmış gibi bir şeyler oynuyor, kıpır kıpır kıpırdıyordu.

125 — Eline kaşığı alarak hemen tadına bakmak için tepsiye saldırdı. Fakat kaşık şimdi simsiyah bir şeyle dolmuştu. Kurumlar, kömürler, hatta saçlar, kıllar bile vardı.

126 — Bu sırada zavallı Pire Nuricik her şeyden habersiz eline hesap puslasını almış, obur bayana getirmişti. Hatta alacağı bol bahşişi düşünerek seviniyordu. Bayan birdenbire bağırmağa başladı.

— Daha var. —

256